మాయా లోకంలో మానవ కాంత

సికిందర్

ఆ హోటల్ ఓ మూల కూర్చుని టిఫిన్ పూర్తిచేసి టీ తాగుతూ, భవిష్యత్తు ఆలోచిస్తున్నాడు వినోద్.

భవిష్యత్తు ఆలోచించడం అతనికేమీ సరదా కాదు గానీ, జేబులు ఖాళీ అయినప్పుడు అర్జంటుగా ఆలోచిస్తూంటాడు.

మొన్న రామ్‌జీ కిరాణాకొట్లో గల్లంతు చేసిన రెండొందలూ నిన్న రాత్రికి అయిపోయాయి. చుక్కల్ని చూపినందుకుగాను తారకు వందిచ్చాడు. యాభై బీరుకు పోగా, బ్రోకరు ముప్ఫై పట్టుకెళ్లాడు. ఇక మిగిలిన ఇరవైలో పదిహేనూ తెల్లారి లేస్తూనే శనిలా తగిలి కొట్టుకుపోయాడు ఇంటి యజమాని, గది అద్దె బకాయికింద.

చివరికి మిగిలిన అయిదు రూపాయలతోనూ వినోద్ ఊరుమీద పడ్డాడు. ఇప్పుడు సాయంత్రానికల్లా అతని జేబులో వున్నది రూపాయి. ప్రస్తుతం భారీగా ముగించిన టిఫిన్ బిల్లులో అది నాల్గోవంతు మాత్రమే. అయినా

అతడికేమీ దిగులుగా లేదు. ఇదో సమస్యకాదు. రేపెలా గడుస్తుందన్నదే చింత! చెయ్యాలి. ఏదో ఒకటి చేయాలి.

ఈ రాత్రికి ఏదో ఒకటి చెయ్యకపోతే లాభంలేదు. ఇలా యాభైలూ వందలూ కాదు, కనీసం నెలరోజులు సుఖంగా గడిచిపోవాలంటే పెద్ద దెబ్బే కొట్టాలి. చాలా పెద్ద దెబ్బ!

వెంటనే అతనికి వెంకట్ గుర్తొచ్చాడు.

వెంకట్ అతని అసిస్టెంటుగా వుంటున్నాడు కొంత కాలంగా. కానీ ఈ మధ్య మరీ చిన్న చిన్న పనులతో అతని అవసరం లేకపోయింది. ఇప్పుడు పెద్ద దెబ్బ కొట్టాలి గనుక అతని సహాయం చాలా అవసరం. చేయవల్సిన పనిని ఆలోచించుకుని వినోద్ టీ తాగడం పూర్తి చేశాడు.

వినోద్‌కు 30 ఏళ్ళుంటాయి. పేరులా అందంగా, ఆరోగ్యంగా, శుభ్రంగా ఏమీ వుండడు. బాగా మాసిపోయిన బట్టల్లో దుమ్ము పట్టిన జుట్టుతో, ఎర్రబారిన కళ్ళతో, బాగా మురికిపట్టిన వంటితో చూస్తే ఎంతో సోమరి అనుకుంటారు. కానీ అదేమీ కాదు. అతడెంత చురుకు ఘటమో అడపాదడపా అతను చేసే షైలు యాత్రల్ని బట్టి అర్థం చేసుకోవచ్చు.

నాలుగు రూపాయల నలభై పైసల బిల్లుని చేతిలోకి తీసుకొని సిగరెట్ వెల్గించుకున్నాడు వినోద్.

అతని ఎదురుగా ఓ ఆసామీ కూర్చుని టీ సేవిస్తున్నాడు. వినోద్ అతని హావభావాల్ని గమనించాడు. ఈ లోకంలో లేడు. ఏవేవో లెక్కలు వేసుకొంటూ మరో లోకంలో వున్నాడు. వినోద్‌కు అతని ముందు వెయిటర్ తెచ్చిపెట్టిన బిల్లు ఆకర్షించింది. అది టీ బిల్లు.

వినోద్ తేలిగ్గా నిట్టూర్చి, తన టిఫిన్ బిల్లును అగ్గిపెట్టెలో భద్రపర్చుకొని, ఇంకా ఈ లోకంలోకి రాని ఆసామిగారి టీ బిల్లుని అతి లాఘవంగా సేకరించి, అక్కడనుంచి సెలవుతీసుకున్నాడు.

కౌంటర్‌లో ఆసామికి బిల్లు అర్ధరూపాయి చెల్లించి, కృతజ్ఞతాపూర్వకమైన యజమానిగారి చిరునవ్వును మొహమాటంగా స్వీకరించి మిగిలిన అర్ధరూపాయతో బయట ఆహ్లాదకరమైన వాతావరణంలో అడుగుపెట్టాడు వినోద్.

సాయంత్రం అయిదయిదంటే ఆబిడ్స్‌లో అంతా జామ్‌జామ్. రోడ్డుమీద వన్‌వే వుందిగానీ పేవ్‌మెంట్లకి లేదు. ముందునుంచీ వెనుకనుంచీ పక్కలనుంచీ రకరకాల స్పర్శలు. రకరకాల అనుభూతులు, మితిమీరితే బూతులు.

వినోద్ చివరిది కాకుండా మిగతా రెండూ చవిచూసి, జి.పి.ఓ.లోకి అడుగుపెట్టి ఫోన్ దగ్గరకు చేరుకున్నాడు. ఆ అర్ధరూపాయి ఖర్చుచేసి వెంకట్‌కు ఫోన్ చేశాడు. అది వృధాకాలేదు, వెంకట్ దొరికాడు.

వెంకట్ ప్రస్తుతం ఓ పాత ఇనుమును కొని అమ్మే కంట్రాక్టర్ దగ్గర పనిచేస్తున్నాడు. ఆ కంట్రాక్టర్ ఇనుముని అక్కడా ఇక్కడా అర్ధరాత్రులు సంచరిస్తూ ఉచిత రీతిని సేకరిస్తాడని చాలా చెడ్డ అప్రతిష్ఠ వుంది.

వెంకట్ లైనులోకొచ్చి అరిచాడు. "హలో బాస్, ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకు!"

వినోద్ నవ్వాడు హాయిగా. "వెంకట్ నీతో అవసరం వచ్చింది."

"చెప్పు బాస్, ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకు!"

"రాత్రి బీటుకెళ్దాం, దెబ్బ కొట్టాలి."

"బీటుకా? అలాగే బాస్, ఎక్కడికి?"

"చెప్తాను. నువ్విప్పుడు రాగలవా? అయితే వెంటనే కోఠి పార్కుకొచ్చేయి, అరగంటలో. అక్కడుంటాను. వివరంగా మాట్లాడుకుందాం."

"అలాగే బాస్, వచ్చేస్తున్నాను .... ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకు!"

వినోద్ నవ్వుకుంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

అక్కడ్నుంచి నడుచుకుంటూ కోఠి పార్కు చేరుకున్నాడు పావు గంటలో. అదెప్పటిలాగే దర్శనమిచ్చింది. యాచకులూ, సోమరులూ విశ్రాంతి తీసుకుంటూ హైదరాబాదులో చాలా పార్కులు ఇలాగే దర్శనమిస్తాయి.

వినోద్ గేటుకెదురుగా ఓ బెంచిమీద కూర్చుని వెంకట్ కోసం చూడసాగాడు.

వెంకట్ వస్తూ వినోద్‌ని చూసి పరుగెత్తుకొని వచ్చి కావలించుకున్నాడు.

"బాస్! ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకు!"

వెంకట్‌కు పాతికేళ్ళుంటాయి. శుభ్రత విషయంలో వినోద్‌కేమీ తీసిపోడు. కంట్రాక్టర్ దగ్గర .... ఇనుము సేకరించే ఉద్యోగంతో పాటు, తీరిక వేళల్లో జేబులు కత్తిరించే సద్యోగం కూడా వుంది. జైల్లో విశ్రాంతిగా గడిపిన రోజులూ వున్నాయి. అతను కోడిలా చూస్తాడు. ఫెళ్ళున నవ్వుతాడు.

వినోద్ అతన్ని వదిలించుకుని, ప్రక్కన కూర్చోబెట్టుకున్నాడు.

"ఫ్రూల్, ఎలావుంది బిజినెస్?"

"బాగానే వుంది, బాస్. నీదెలా వుంది?"

"రాత్రికి బీటు కొడ్దామనుకుంటున్నాను. పెద్ద దెబ్బ కొట్టాలి."

"బాస్, నువ్వు రోజూ గడ్డం గీసుకోవాలి. నీటుగా వుండాలి."

"మీ కంట్రాక్టర్ బండి వేసుకొస్తావా రాత్రికి?"

"ఎక్కడికి, బాస్? ఏమిటి దెబ్బ?"

"హోల్డప్, వెంకట్. దారికాచి దెబ్బకొట్టాలి, విజయవాడ రోడ్డుమీద రాత్రి తొమ్మిది గంటలకి. హాయత్ నగర్ దాటి వెళ్ళాం, ఎవరూ వుండరు. బస్సులూ లారీలూ వద్దు. అంతమందిని కవర్ చేయలేం. కార్లూ స్కూటర్లయితే సులభం. మూడు నాలుగైనా కొట్టలేమా?"

"వందలేనా?"

"వేలు, యూ ఫూల్!"

"ఓహ్ బాస్, నెమ్మది! ఎవరైనా వింటారు.... కొట్టగలం."

"అయితే బండేసుకొస్తావా, తొమ్మిది గంటలకి?"

"అలాగే బాస్. కానీ వచ్చిందాంట్లో ఫిఫ్టీ ఫిఫ్టీ—"

హఠాత్తుగా వెనుక మొక్కలు ఫెళ ఫెళమన్నాయి. గబుక్కున తిరిగిచూశారిద్దరూ. ఒక మనిషి వేగంగా అడుగులేసుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్నాడు. చూస్తోండగానే జనంలో కలిసి మాయమయ్యాడు. అతదెవరో సరిగ్గా చూడలేకపోయారిద్దరూ.

2

రాత్రి ఎనిమిదిన్నరకు వెంకట్ మోటార్ సైకిల్ వేసుకొచ్చాడు. దానిమీద వాళ్ళిద్దరూ ప్రయాణమయ్యారు. తొమ్మిది కావస్తోండగా విజయవాడ రోడ్డు

మీద హాయత్ నగర్ దాటేసి వచ్చేశారు.

అక్కడ నిర్మానుష్యంగా, చీకటిగా వున్నచోట దిగి ఇరువైపులా చూశారు. సిటీనుంచి రెండు లారీలు వస్తూ కన్పించాయి.

వాళ్లు సిగరెట్లు తీసి వెల్గించుకొని, గబగబా పది దమ్ములులాగి పూర్తిచేసి పారేశారు. అప్పుడు బైక్ని రోడ్డుదింపి, అడ్డంగా పడుకోబెట్టి, దాని పక్కన తాము కూర్చున్నారు. జేబులోంచి కర్చీఫ్ తీసి ముక్కుపైగా కళ్ళకిందనుంచి కట్టుకున్నారు. స్ప్రింగ్ నైఫ్లు తీసి చేతబట్టుకున్నారు. ఆ తర్వాత రోడ్డుకిరువైపులా పొంచి చూడసాగారు.

మరో లారీ, దానివెంట ఒక బస్సూ సిటీవైపు సాగిపోయాయి. రెండు లారీలు ఇటువైపు వెళ్ళాయి. వాటిని ఉదాసీనంగా చూస్తూ వుండిపోయారు వాళ్ళు. మరో పదినిమిషాలవరకూ చాలా లారీలూ బస్సులూ అటూ ఇటూ వెళ్ళాయిగానీ, తమకు కావల్సిన వాహనం ఒక్కటీ లేదు. వాళ్ళు అసహనంగా కాచుకున్నారు.

మరో రెండు నిమిషాలు గడిచాయి. అప్పుడు కన్పించాయి దూరంగా-రెండు హెడ్లైట్స్, సిటీనించి వస్తూ.

వాటి తీక్షణతనిబట్టి అవి సమీపిస్తోన్న వేగాన్నిబట్టి అది తమకావల్సిన వాహనంగా పసిగట్టారు. గబుక్కున లేచి రోడ్డుమీదకు దూకారు.

అలా శరవేగంతో వస్తోన్న కారు అకస్మాత్తుగా రోడ్డుమీద అడ్డంకిని చూసి సడెన్ బ్రేకుతో ఆగిపోయింది. వాళ్ళకి కేవలం రెండుగజాల దూరంలో.

వాళ్ళిద్దరు అటూ ఇటూ చూసి ఎవరూ రావడం

లేదని గమనించి కారు చెరోవైపు దూకారు. కత్తులు లోపల ప్రయాణీకుల కంఠాలకి ఆనించారు.

"లైట్లార్పేయండి, క్విక్!" అరిచాడు వినోద్.

చటుక్కున లైట్లారిపోయాయి. అంధాకార మేర్పడింది. ఎవరి ముఖాలు ఎవరికి కన్పించడం లేదు.

"సొమ్ము తీయ్, చిడియా!" వెంకట్ తనవైపువాడిని బెదిరించాడు.

"ఎ—ఎవరు మీరు?"

వినోద్ కార్లోకి చూశాడు. ముందు సీట్లో యిద్దరు తప్ప యెవరూ లేరు.

"కమాన్, ఆలస్యం చెయ్యకండి! సొమ్ము తీయ్!" వెంకట్ అరిచాడు మళ్ళీ కత్తిని గట్టిగా అదుముతూ.

"సొ.... సొమ్మా! ఏం సొమ్ము?"

"మనీ, డబ్బు, పైసాలావ్ జల్దీ!"

"పైసా లేదు హమారే దగ్గర!"

"కైసా లేదు, తీయ్ త్వరగా!"

వినోద్ తనవైపు డ్రైవర్ సీట్లో వాడిని హెచ్చరించాడు. "మిస్టర్, మీ దగ్గరున్నది యిచ్చేయండి. లేదా పొడిచి పారిపోతాం!"

ఆ మనుషులిద్దరూ ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు భయంగా. వెంకట్ కత్తిని ఇంకా గట్టిగా అదిమిపట్టాడు. కేకవేశాడు అవతలివాడు.

అవతలివాడు వెంటనే వారించాడు. "ఆగండి, ఇచ్చేస్తాం....తమ్ముడూ, ఆ బ్యాగువాళ్ళకిచ్చేయ్! వీళ్ళు పొడిచేసేలా వున్నారు నిజంగా...."

"నన్నెందుకు పొడుస్తావు పెద్దమనిషీ! ఇదుగో సొమ్ము!" అవతలివాడు వెంకట్ చేతికి బ్యాగు అం

దించాడు.

ఇవతలివాడు వినోద్ వైపు తిరిగాడు. "ఇక చాలా..? మమ్మల్ని వదిలేస్తారా? అయితే కత్తిని తీసేయ్.... సిగరెట్ ముట్టించుకోవాలి...."

వెంకట్ బ్యాగు తెరిచి లోపల చూస్తున్నాడు.

వినోద్ చెయ్యి వెనక్కి తీసుకున్నాడు. ఆ మనిషి జేబులో చెయ్యిపెట్టి సిగరెట్లు లైటర్ తీశాడు. సిగరెట్ లైటర్ వెల్గించాడు. ఒక్కరవ్వతో వత్తి అంటుకుంది.

అవతలనించి వెంకట్ అరిచాడు. "బాస్, బ్యాగు నిండా సొమ్ముంది!"

"గుడ్, ఇక నెంబర్ నోట్ చేసుకో!"

వెంకట్ జేబులోంచి నోట్ బుక్ తీసి ముందుకొచ్చి నెంబర్ రాసుకున్నాడు.

"ఓ.కే. మీరిక వెళ్ళిపోండి!" అన్నాడు వినోద్ కారులోకి చూస్తూ, "ఇదెవరికీ చెప్పకండి! పోలీసు రిపోర్టిచ్చినట్లు మాకు తెలిసిందా, మీ అడ్రసుకొచ్చి పొట్ట చీల్చేస్తాం! మీ కారు నెంబర్ మా దగ్గరుంది, అర్థమైందా? చెక్కేయండి—"

కారు స్టార్టయి శరవేగంతో దూసుకుపోయింది.

3

వాళ్ళిద్దరు ఆ రాత్రి సైదాబాద్ లోని వినోద్ అద్దె గదిలో వేడుక చేసుకొంటున్నారు.

ఆ ఇల్లు మురికివాడలమధ్య వుంది. చాలా పాత కట్టడం. కింద యజమాని వుంటున్నాడు. పైనున్న ఒక్క గదినీ వినోద్ ఆక్రమించుకున్నాడు.

గది కప్పూ, గోడలూ పెచ్చులూడి, రంధ్రాలుపడి, అసహ్యమైన మరకలతో, భరించలేని దుర్గంధంతోనూ

పరమ చంఢాలంగా వుంటుంది. అయినా వాళ్ళకేమీ పట్టదు. కింద చాపవేసుకుని గోడకు జారగిలబడి బాటిల్స్ ఒకటే లాగించేస్తున్నారు. సతు పేటలోని చేపముక్కలు నమిలిపారేస్తున్నారు, మరోవైపు డొక్కు ట్రాన్సిస్టరు లోంచి వచ్చే పాటల్ని ఆనందిస్తూ.

ఆ రెండు రోజులూ వాళ్ళకు లోకమే తెలియలేదు. ఆ బ్యాగులో మూడువేల పైచిలుకు కళ్ళజూడడంతో మతులుపోయాయి. వాళ్ళ జీవితంలో అంత పెద్ద మొత్తం అదే మొదటిసారి. దాంతో వినోద్ కు భవిష్యత్తుమీద ఆలోచనలు పోలేదు. ఉన్నప్పుడు అనుభవించు లేనప్పుడు చూద్దాం.

ఆ డబ్బుని మంచినీళ్ళలా అవగొడుతూ, మానసిక చాపల్యాలు తీర్చుకుంటున్నారేతప్ప, పదిమందిలో మంచి ఇంప్రెషన్ని కల్గించే కనీసపు భౌతిక స్వరూపాన్ని సంస్కరించుకోవాలనే ఆలోచనేలేదు వాళ్ళకి. తిని తాగుతూ తైతెక్కలాడుతున్నారు ఎడతెరిపిలేకుండా.

"బాస్! ఎంత ఖుషీ, ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకు! ఇంత మజా ఎప్పుడైనా చేశావా!" వెంకట్ అరిచాడు మత్తులో వూగిపోతూ.

వినోద్ నిషా కళ్ళు గోడనున్న కల్పనా అయ్యర్ పటంమీదున్నాయి—కైపుగా, కసిగా "లేదు, వెంకట్! ఇంత మజా ఎప్పుడూలేదు! ఈ రాత్రికి ఏ చుక్కయితే బాగుంటుంది?"

"తారవద్దా, బాస్?"

"రోత! మోహిని ఎలా వుంటుంది?"

"ఓహ్ చెప్పకు బాస్! నాకు తిమ్మిరెక్కుతోంది!"

"ఫూల్, అది నా కోసమన్నాను!"

“ఓ.కే. సారీ, బాస్....కానీ ఆమె చాలా బిజీ! అయినా ప్రయత్నిద్దాం....!”

వెంకట్ మాటలు పూర్తి చెయ్యకుండా తలుపు చప్పుడైంది.

ఇద్దరూ అదిరిపడ్డారు. సగం నిషా వదిలింది. వెంటనే సీసాలూ ప్లేట్లూ ఓ మూలకి తోసి, దానిపైన దుప్పటి కప్పేశారు. శనిగాడు! శకునపక్షి! కనిపెట్టేసినట్లున్నాడు కంత్రీ! ఇప్పుడెలా ఎదుర్కోవడం వీడ్ని! వినోద్ తిట్టుకో సాగాడు ఇంటతన్ని.

“బాబూ, తలుపు తియ్యండి!” రెండు గొంతులు ఒకేసారి అరిచాయి.

ఇద్దరూ ముఖాలు చూసుకున్నారు.

“యెవరు మీరు?” వినోద్ రెట్టించాడు తేరుకుంటూ.

“బాస్, పోలీసులయి వుంటారు....” వెంకట్ గుసగుసలాడాడు.

వినోద్ అడ్డంగా తలూపాడు. పోలీసులైతే ఇంత మర్యాదగా పిలువరు. లాఠిలతో తలుపుమీద కొట్టి అరుస్తారు....

“మీ మిత్రులం మేము....తలుపు తీయండి!” మళ్ళీ అరిచాయి ఆ గొంతులు.

వినోద్ అప్పటికి పూర్తి తెలివిలోకి వచ్చాడు. ఆ గొంతులు....అవెక్కడో విన్నట్లున్నాయి....యెక్కడ? అతనొక్క క్షణం ఆలోచించాడు. తట్టలేదు. మళ్ళీ అవతల అరుపులు విన్పించడంతో, వెంకట్ వారిస్తూన్నా వినకుండా లేచివెళ్ళి తలుపుతీశాడు వినోద్.

ఇద్దరు ఆగంతకులు లోపలికి జొరబడ్డారు ఒక్కసారి. వినోద్, వెంకట్‌లు బెదిరిపోయి చూశారు.

ఆ ఇద్దర్లో ఒకడు భారీగా పొడుగ్గా వున్నాడు. నలభై ఏళ్ళుంటాయి. మరొకడు పొట్టిగా లావుగా వున్నాడు. అతనికి ఓ అయిదేళ్ళు తక్కువుంటాయి. ఇద్దరూ మంచి ఖరీదైన దుస్తుల్లో వున్నారు. పొడుగువాడు తాపీగా సిగరెట్ తాగుతున్నాడు. పొట్టివాడు కర్చీఫ్ అడ్డంపెట్టుకుని గదిని అసహ్యంగా పరికించసాగాడు.

"ఛీ ఛీ, అన్నయ్యా ఎంత కంపు! ఇక్కడొద్దు, వెళ్ళిపోదాం పద!"

"షటప్, వూరుకో!" కసిరాడు పొడుగువాడు, వినోద్ని నవ్వుతూ చూస్తూ. "హలో ఫ్రెండ్స్, మేము గుర్తున్నామా?"

"ఎ—ఎవరు మీరు?" అన్నాడు వినోద్ భయాన్ని అణచుకుంటూ.

"గుర్తులేమా? మర్చిపోయారా అప్పుడే? ఓహ్, మీరు బాగా ఎంజాయ్ చేస్తున్నారు కదూ....?"

"ఎవరు మీరసలు? ఎందుకొచ్చారిక్కడికి?"

"ఆల్ రైట్! మా కారు నెంబర్ డబుల్ ఫోర్ టూ జీరో—రిఫర్ చేసుకోండి!"

వెంకట్ గబుక్కున నోట్ బుక్ తీసి చూశాడు. "అవును, బాస్! నెంబర్ ఇందులో వుంది — మొన్న రాత్రి మూడువేల పార్టీ వీళ్ళే!"

వినోద్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు వాళ్ళని. పొడుగు వాడు అలాగే నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు గర్వంగా. పొట్టివాడు ముక్కుపట్టుకొని ఇంకా అవస్తపడుతున్నాడు.

"ఓహ్, మీరా! ఎలా రావడం జరిగింది? యేమిటి అయిడియా?"

పొడుగువాడు జవాబు చెప్పకుండా పెద్దపెట్టున

నవ్వసాగాడు.

"బయట పోలీసులున్నారా?" అడిగాడు వినోద్.

"నో పోలీస్!"

"మా హెచ్చరిక గుర్తుందా?"

"గుర్తుంది!"

"అయితే పనిలోకి దిగమంటారా?"

వెంకట్ వెంటనే కత్తితీశాడు.

పొడుగువాడు నవ్వే్వైపే సీరియస్‌గా చూశాడు. "వెట్టేయ్ జేబులో! మనం మిత్రులం. మేం డబ్బు కోసం రాలేదు. మిమ్మల్ని పట్టివ్వడానికూడా కాదు. మా డబ్బు తీసుకోవడంద్వారా మీరు బుణగ్రస్తులే అయ్యారు, నేరస్తులుకాదు."

"అంటే?"

"ఛీ ఛీ, అన్నయ్యా, ఈ కంపేమిటి ఇంత కంపు కొడుతూంది!" పొట్టివాడు అన్నాడు అసహనంగా.

"కంపు పనులు చేసేవాళ్ళం, మా కొంపలిలాగే కంపు కొడతాయ్!" వినోద్ అన్నాడు తడుముకోకుండా.

"అన్నయ్యా, ఈ కంపువాళ్ళలో మనకొద్దు! వెళ్ళిపోదాం, పద!"

"మళ్ళొకసారి కంపువాళ్ళన్నావంటే పైకి పంపించేస్తాను, జాగ్రత్త!"

"అన్నయ్యా....!!!"

"తమ్ముడూ, నిదానించు. వీళ్ళనిలా అగౌరవపర్చకు. మన మిత్రులు." పొడుగువాడు వినోద్ వైపు తిరిగాడు, "ఫ్రెండ్స్ మీరు తమ్ముడి మాటల్ని పట్టించుకోకండి. అతను చాలా సెన్సిటివ్. ఇలాటి మురికి వాతావరణాన్ని

అసలు భరించలేదు."

"సెన్సిటివ్స్ సెంటు పూసుకురావాలి."

"తమ్ముడికి సెంటువాసన కూడా పడదు. మనం ఇక్కడ్నుంచి బైటపడితే, శుభ్రమైన గాలిని పీలుస్తూ, మా కార్లో అలా అలా తిరుగుతూ విషయాలు ముచ్చటించుకోవచ్చు. కమాన్ ఫ్రెండ్స్, లెట్స్ గో!" అతను తమ్ముణ్ని తీసుకొని బయటికి దారితీశాడు.

వీళ్ళిద్దరు ముఖాలు చూసుకుంటూ నిలబడ్డారు.

"ఏమిటి బాస్, ఇది?" వెంకట్ అన్నాడు కళ్ళు చిట్లిస్తూ.

వినోద్ చెంపలు రుద్దుకోసాగాడు. "చూద్దాం.... వీళ్ళు మనకు హాని తలపెట్టేలా లేరు. ఏదో సహాయం అడుగుతున్నారు. మనవల్ల అయితే చేద్దాం. లేకపోతే-"

"లేకపోతే?" వెంకట్ అన్నాడు ఆత్రంగా.

వినోద్ జవాబివ్వకుండా అక్కడ్నుంచి గబగబా నడిచాడు. వెంకట్ తికమకగా బైటకొచ్చి తలుపు మూసి తాళం వేశాడు. ఇద్దరూ మెట్లు దిగి కిందకొచ్చారు. అప్పటికే ఆ అన్నదమ్ములిద్దరు కార్లో కూర్చుని వున్నారు. పొట్టివాడు డ్రైవింగ్ సీట్లో, పొడుగువాడు వెనుక సీట్లో.

"కమాన్ ఫ్రెండ్స్, ఎక్కి కూర్చోండి."

4

ఇద్దరూ ఎక్కి వెనుక సీట్లో కూర్చున్నారు. వెంటనే కారు కదిలింది.

పొడుగతను అన్నాడు సిగరెట్ తాగుతూ. "మిమ్మల్ని చూసినప్పుడే అనుకున్నాను—ఈ పని మీవల్లే అవుతుందని నాకిప్పుడు నమ్మకం కుదిరింది."

వినోద్ చిన్నగా నవ్వాడు. "నమ్మకాలు వమ్ము అవుతుంటాయి.... మీ రెవరో మాకు చెప్పనేలేదు."

"కమలేశ్వర్ నా పేరు" అన్నాడా మనిషి గంభీరంగా, "తమ్ముడి పేరు పరమేశ్వర్, ఇంతే మా గురించి చెప్పాలో దగింది."

"ఓ.కే. ఇక బిజినెస్ మాట్లాడండి."

"బిజినెస్ రిస్కుతో కూడుకున్నదే...." అన్నాడు కమలేశ్వర్ నెమ్మదిగా. "అయితే ప్రతిఫలం కూడా అంత వుంటుంది. పదివేలు. మూడువేలు అప్పుడే అడ్వాన్సు తీసుకున్నారు. మిగతావి పనయ్యాక అందుతాయి."

"పనేమిటో చెప్పండి."

"వెల్, గండిపేట పిక్నిక్ కాటేజెస్‌లో ఓ పార్టీ దిగింది మొన్న."

"అయితే?"

"అందులో ఒకర్ని మన అతిథిగా తెచ్చుకోవాలి."

వినోద్ అతనివైపు తిరిగి సూటిగా చూశాడు. "అంటే?"

"మీ ప్రొఫెషన్‌లో దానర్థం ఏమిటో గ్రహించు."

"బలవంతంగా ఎత్తుకు రావడం."

"దట్స్ రైట్, కిడ్నాపింగ్."

"అదెంత తీవ్రమైన నేరమో మీకు తెలుసనుకుంటాను."

"తెలుసు. మొన్న రాత్రి మీ రిద్దరు చేసింది కూడా నేరమే."

"కానీ మీరిలా నేరాలుచేసే మనుషులనుకోలేదు. మీరు గౌరవనీయుల్లా, చాలా డబ్బున్న వాళ్ళలా వున్నారు."

కమలేశ్వర్ నవ్వి వూరుకున్నాడు. కారు సైదాబాద్ దాటి మలక్ పేటలోకొచ్చి దిల్ సుఖ్ నగర్ వైపు వెళ్తోంది.

వినోద్ వెంకట్ లు ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళు నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నారు.

"డబ్బు అవసరం మనిషిలో ఏదైనా చేయిస్తుంది.." కమలాకర్ చెప్పసాగాడు కిటికీలోంచి బైటికి చూస్తూ, "మాకిప్పుడు అర్జంటుగా అయిదు లక్షలు కావాలి. లక్షలంటే మాటలు కాదు. డబ్బు ముందు నీతినియమాలు నిలవలేవు. మా అవసరానికి ఇంతకంటే ఉపాయం తోచలేదు."

"ఏమిటా అవసరం?" అడిగాడు వినోద్.

"అది మీ క న వ స రం. నేను చెప్పినట్లు మీరు చెయ్యాలి. ఇతర విషయాలు మీకనవసరం. మీకు ఏడు వేలు ఫీజు ముడుతుంది."

"ఆ పనేదో మీరే ఎందుకు చేయకూడదు? డబ్బు అవసరంలో వున్నామన్నారు, ఆ ఏడువేలూ మీకే మిగులుతాయిగా?"

కమలేశ్వర్ వివరించాడు. "ప్రతి పనికీ ఓ పద్ధతి అని వుంటుంది, లేకపోతే ప్రపంచమే గందరగోళం. ఏ పనికి ఆ ఎక్స్పర్ట్స్ వుంటారు. రైలింజన్ డ్రైవర్ని పట్టుకొచ్చి పలావు వండించగలమా? అలాగే పలావు వండేవాడితో రైలు తోలించగలమా?"

"ఐసీ....అయితే ఆ పార్టీ యెవరు?"

కమలేశ్వర్ దగ్గరగా వచ్చాడు. "జవ్వని?" అన్నాడతను, వాళ్ళ ముఖాల్లోకి కుతూహలంగా చూస్తూ, "మిసమిసలాడే ఓ అందాల బాల!"

కానీ అతను ఆశించినట్లు జరుగలేదు.

వినోద్ సీరియస్‌గా చూశాడు, కోపం అణచుకుంటూ.

"సారీ, నేనీపని చెయ్యను" అన్నాడతను చటుక్కున.

కమలేశ్వర్ మళ్ళీ దగ్గరగా వచ్చాడు. "యెందుకు చెయ్యవు?"

"ఆడవాళ్ళకు హాని చెయ్యను."

కమలేశ్వర్ ముఖం చిట్లించాడు. "అదేమిటి?"

"నేనీపని చెయ్యను!" అన్నాడు వినోద్ కచ్చితంగా, "ఆడవాళ్ళకు హాని చెయ్యను. చేసి అనుభవించాను. శపించబడ్డాను. వాళ్ళ జోలికిపోతే నాకు కీడు జరుగుతుంది. ఇది గ్రహించేటప్పటికి నేను సర్వం కోల్పోయాను. నా తల్లీ, తమ్ముడూ, ఉద్యోగం, ఆస్తి .... అన్నీ పోయాయి."

"నీ మాటలు అర్థంగావడంలేదు."

"నా సెంటిమెంట్స్ అర్థంగావు—నా స్థానంలో వుంటేగాని."

"ఏం జరిగింది—ఏమిటా శాపం? ఏం హాని చేశావు?"

"చదువుకునే రోజుల్లో ఓ అమ్మాయిని మోసం చేశాను. ఆత్మహత్య చేసుకుంది. నెల తిరక్కుండానే ఎంతో ఆరోగ్యంగా వుండే మా అమ్మ డాబామీంచి పడి చచ్చిపోయింది.

"ఉద్యోగంలో చేరాక మా బాస్ అమ్మాయిని ఒకసారి షికారుకని తీసుకెళ్ళి అక్కడ కాఫీలో మత్తు మందు వేసి.... మొదట్నుంచీ నా బుద్ధి అంతే! అప్పుడు గొడవజరిగి నా ఉద్యోగం పోయింది. ఆ మర్నాడే

స్కూటర్ కు యాక్సిడెంట్ జరిగి తమ్ముడు పోయాడు.

"నాకెక్కడా ఉద్యోగం దొరకలేదు. ఉన్న ఆస్థి ఖర్చుపెడుతూ అలవాట్లు మరిగాను. సంవత్సరం తిరిగే లోగా అంతా అయిపోయింది. వీధినపడ్డాను. నేరాలకు పాల్పడ్డాను—

"ఓ రాత్రి రెండో ఆట వదిలాక వస్తోన్న ఇద్దరు ఆడవాళ్ళని సందులోకి లాగి గాయపర్చాను. డబ్బూ నగలు దోచుకుని పారిపోయాను. కానీ వాళ్ళ అరుపులు వినివచ్చిన జనాన్నుంచి తప్పించుకోలేకపోయాను. చావు దెబ్బలు తిన్నాను. మూడ్నెల్లు జైల్లో వున్నాను. అప్పుడే నా జీవితాన్ని సమీక్షించుకుంటే కొన్ని సత్యాలు బోధపడ్డాయి."

"ఏమిటవి?"

"ప్రతిసారీ — ఆడవాళ్ళకి హాని తలపెట్టినప్పుడల్లా నేనేదో ఒకటి నష్టపోతున్నాను. నాకు జ్ఞానోదయమైంది. ఇకనుంచి ఆ పద్ధతికి స్వస్తి చెప్పాలనుకున్నాను. వాళ్ళ జోలికి అసలు పోకూడదని గట్టిగా నిశ్చయించుకున్నాను. అప్పట్నుంచీ నేను ఇంకేదీ కోల్పోలేదు. కోల్పోవడానికి నా దగ్గరిప్పుడు ఒక్కటే వుంది— నా ప్రాణం. మళ్ళీ అలాంటి పొరపాటు చేస్తే అది కూడా పోవడం ఖాయం. నా కది ఇష్టంలేదు. బ్రతకాలనుంది. జీవితాన్ని ప్రేమిస్తాను, అదెంత దుఃఖపూరితమైనా."

"మరిందాక గదిలో మోహిని కామిని అంటూ కలవరించావు?"

"అది వేరు. నా యే అవసరానికి సాంప్రదాయ స్త్రీని బాధించను. ప్రొఫెషనల్స్ వేరే వున్నారు, వాళ్ళే నా అవసరాలు తీరుస్తారు."

"పెళ్ళి చేసుకుంటే....?"

"అందుకు తగను. చరిత్ర హీనుణ్ని."

కారిప్పుడు హాయత్ నగర్ లో ప్రయాణిస్తోంది. వాళ్ళందరిమధ్యా నిశ్శబ్దం ఆవరించుకుంది. కారు హైవే వదిలి ప్రక్కన మట్టిరోడ్డులోకి తిరిగింది. ఆ చీకటిదారిలో అనేక మలుపులు తిరిగి అయిదు నిముషాల తర్వాత యేకాంతంగా వున్న ఒక పెంకుటింటి ముందాగింది.

అందరూ దిగారు. పరమేశ్వర్ తలుపు తాళంతీసి లోపలికెళ్ళాడు. ఆ చీకట్లో తడుముకుంటూ వెళ్ళి లాంతరు తెచ్చి వెల్గించాడు. కమలేశ్వర్ దాన్ని తీసుకుని ఇల్లంతా తిరిగి చూపించాడు.

"ఈ ఇంటిని మన పనికోసం తీసుకున్నాం. ఆమెను రెండు రోజు లిక్కడుంచుతాం. ఎవరికీ తెలీదు. ఎలా వుంటుంది?"

వినోద్ అసహనంగా చూశాడు. "ఈ పని నేను చెయ్యనన్నాను."

నవ్వాడు కమలేశ్వర్. "ముందెంతో జీవితమున్న వాడివి. సెంటిమెంట్స్ మాను. సెంటిమెంట్స్ తో నువ్వేం సాధించలేవు. మనిషికి సాహసం కావాలి. జీవితం సార్థకమవుతుంది. నువ్వు జీవితాన్ని ప్రేమిస్తానన్నావు. నేను అనుభవించాలంటాను. అందుకు డబ్బు జతపడాలి. డబ్బుగాక మరేదీ జీవితాన్ని సుఖమయం చేయలేదు. ఆ సుఖంకోసమే మొన్న రాత్రి మీరు మమ్మల్ని దోచుకున్నారు—"

"నేనీపని చెయ్యకపోతే ఏమవుతుంది? అది చెప్పండి ముందు!"

కమలేశ్వర్ జేబులో చెయ్యిపెట్టి తీశాడు, "చెప్తాను.

అది కూడా చెప్తాను. నీకన్నీ చెప్తాను. ముందీ కవరు తీసుకో. అందులో యేముందో చూడు — చూశావా? గుడ్, ఎలా వుంది? అలాంటిది మరొకటి నా దగ్గరవుంది. అవసరాన్నిబట్టి సంఖ్య పెరుగుతుంది.

"ప్రతి పనికీ ఓ పద్ధతి వుంటుందన్నానుకదూ? నాకో ఇద్దరు మనుషులు కావలసివచ్చినప్పుడు అలాటివాళ్ళ కోసం వేటలోపడ్డాను. వాళ్ళు మంచివాళ్ళయి వుండాలి కదూ? బుద్ధిమంతులై వుండాలి. ఇచ్చిన పని తప్ప మరొకటి ఆలోచించకూడదు కదా? డబుల్ క్రాస్ చెయ్యొద్దు. బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యొద్దు. డబ్బుదగ్గర పేచీ పెట్టొద్దు. అందుకని ముందే ఓ ట్రాప్ లో ఇరికించాలి—

"అలా మొన్న నేనంతా గాలించి చివరికి మిమ్మల్ని చూశాను—కోఠి పార్కులో, మీరిద్దరప్పుడు హోల్డప్ గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారు, అవునా? మీ వెనుకే వుండి ఆ మాటలన్నీ విన్నాను రహస్యంగా. మీరే నాకు పనికొస్తారనిపించింది.

"మీరక్కడ్నుంచి విడిపోయాక నిన్ను వెంటాడి నీ అడ్రసు—అదే నీ గది తెలుసుకున్నాను. ఆ తర్వాత రాత్రి మేమిద్దరం కార్లో అలా బయల్దేరాం, బ్యాగులో డబ్బుతో. అప్పుడు మీరేం చేశారు? అనుకున్న ప్రకారం మమ్మల్ని అటకాయించి డబ్బు దోచుకున్నారు.

"కానీ ఒక్కటి గమనించారా? నేనప్పుడు ఫోటో తీశాను. సిగరెట్ తాగే నెపంతో నిన్ను ఫోటో తీశాను. నా సిగరెట్ లైటర్ వుంది చూశావా, అందులో మినియేచర్ కెమేరా వుంది. అదే ఈ ఫోటో! బాగుంది కదూ? చేతిలో కత్తి, ముఖానికి గుడ్డ, కానీ కళ్ళు స్పష్టంగా వున్నాయి. కళ్ళు చాలా చెప్తాయి మనుషుల

గురించి. ఇవి నీ కళ్ళు. సందేహంలేదు.

"నువ్వీ పనికి ఇప్పుడు ఒప్పుకోలేదనుకో, ఈ ఫోటో పోలీసులకి చేరుతుంది. మేం అంతా చెప్పేస్తాం నీ గురించి. ఛ, అది బాగుంటుందా? చెప్పు, నువ్విప్పుడు నే చెప్పినట్లూ చేస్తావు కదూ?"

5

అతను పేపరులోంచి తలెత్తి చూశాడామెవైపు.

"డాడీ, నేనిప్పుడెలా వున్నాను?"

స్తబ్దుడైపోయాడతను పేపరు వదిలేసి. సంభ్రమాశ్చర్యాలతో చూడసాగాడు కళ్ళు విశాలంచేసి. తన కళ్ళను తనే నమ్మలేకపోతున్నాడు .... ఇంత అత్యద్భుతంగా తన కెప్పుడూ గోచరించలేదామె! అపురూప సౌందర్యరాశి. పద్దెనిమిదేళ్ళ లేలేత ప్రాయంలో, పడిలేచే కెరటంలాంటి మూఁకుడు ఉత్సాహంతో, చిలిపి నవ్వులు చిందించే వులిపిరి పెదాలతో, అంతులేని అల్లరిని కురిపించే గోధుమవన్నె కళ్ళలో, తనవెప్పుడూ అలరించి మురిపించే తన గారాల తనయలో ఇంత అద్భుతమైన సౌందర్య సంపదని మునుపెన్నడూ గాంచలేదు!

ఆరెంజి రంగు బెనారస్ సిల్కు షల్వార్ మీద అదే రంగులో కలిసే పొట్టిచేతులకుర్తా, దానిమీద సన్నని పూవులుగల లేతపసుపు రంగులో పరికిణీ వేసుకుంది. ఒత్తయిన శిరోజాల్ని ఎడమపక్క రెండుపాయలుగా విడదీసి రెండు జడలు వేసుకుంది. పొడవైన నాజూకు చేతులకి బంగారు గాజు ఒకటి—ఎడమచేతికి—రిస్టువాచీ కుడిచేతికి పెట్టుకుంది. మెడలో ఒక సన్నని వజ్రాలతో మెరుస్తోన్న హారం ఆమెకంఠంలో వన్నె తెచ్చింది. కనుబొమల్ని చక్కగా ఐబ్రోపెన్సిల్‌తో తీర్చి దిద్దుకుంది.

ఆమె గులాబీ రేకులవంటి పెదాలకి లిప్ స్టిక్ అవసరంలేదు.

"బేబీ, నువ్వద్భుతంగా వున్నావ్!" అన్నాడతను తేరుకొని.

ఆమె గలగలా నవ్వి తండ్రిని సమీపించింది. అతని భుజాలపై చేతులు వేసి, వంగి గెడ్డంకింద ముద్దుపెట్టుకుంది. "ఓహ్, మై స్వీట్ డాడీ!"

అతను తృప్తిగా నవ్వుతూ ఆమెను పక్కన కూర్చోబెట్టుకున్నాడు.

"బేబీ, ఇప్పుడు నీ ప్రోగ్రాం ఏమిటి?" అడిగాడతను ఆప్యాయంగా చూస్తూ.

"డాడీ, నేనలా బయట కెళ్లొస్తాను. నువ్వూ రాకూడదా? అక్కడ గాలి చక్కగా వుంటుంది.... చెరువు దగ్గర ఎంతో హాయిగా వుంటుంది."

"నువ్వెళ్ళు బేబీ. ఈ పేపర్లో ఆర్టికల్ ఇంట్రెస్టింగ్ గా వుంది."

"నీకెప్పుడూ పేపర్లూ పుస్తకాలే, డాడీ!"

నవ్వాడతను. "నువ్వెళ్ళు బేబీ. రేపు మనిద్దరం వెళ్దాం, జూ పార్క్ చూడాలి కదూ?"

"అవును, రేపే చూడాలి!"

"అలాగే, నువ్వెళ్ళి త్వరగా వచ్చేయి చీకటి పడకుండా."

"సరే డాడీ, బైబై!" ఆమె లేచి టేబిల్ మీద కెమెరా అందుకుంది.

"బైబై బేబీ, గుడ్ లక్!"

ఆమె చిరునవ్వు నవ్వి బైటకు నడిచింది.... ఆమె నిశ్శబ్దంగా వెళ్ళిపోయాక నిట్టూర్చాడతను. తిరిగి బలవంతంగా పేపర్లోకి తల దూర్చాడు.

కేవల్ నాథ్ వర్మకు అరవై ఏళ్ళుంటాయి. బొంబాయిలో అతను పెద్ద పారిశ్రామికవేత్త. లాబరేటరీ రసాయనాలు తయారుచేసే పెద్ద ఫ్యాక్టరీ వుందతనికి. ఒక సాల్వెంట్ ఎక్స్‌ట్రాక్షన్ ప్లాంట్‌లో పార్ట్‌నర్. మరికొన్ని కంపెనీల్లో వాటాలున్నాయి.

ఎంత కష్టించినా, ఎంత గడిచినా ఒక్కగా నొక్క ఆ కూతురు కోసమే. అతనికి మరెవరూ లేరు బంధువులు. కూతురి కోర్కెలు తీర్చడంకన్నా అతనికి మరో ఆనందం లేదు. వ్యాపకంలేదు.

చిన్నప్పట్నుంచీ ఆమె చారిత్రక విషయాలపైనా, అటువంటి కట్టడాలపైనా మక్కువ పెంచుకుంది. దేశంలోని అటువంటి నిర్మాణాలన్నిటినీ చుట్టి రావాలన్న అభీష్టాన్ని నెరవేర్చే కార్యక్రమంలో భాగంగా అతనీ హైదరాబాదుకొచ్చాడు. పెళ్ళయాక భర్తతో తిరిగి రమ్మని ముందు సూచించాడు. కానీ ఆమె హనీమూన్ విదేశాలకి పంపమని కోరింది....

ఈ హైదరాబాదుకొచ్చి రెండురోజులైంది. చూడ తగ్గవి మరికొన్ని మిగిలి వున్నాయి. అవి ఇంకో రెండు రోజుల్లో పూర్తవుతాయి. ఆ తరువాత మైసూర్ ప్రయాణం ...ఈ రెండు రోజులూ ఇక్కడ సిటీకి దూరంగా, గండిపేట దగ్గర పిక్నిక్ కాటేజెస్‌లో ప్రశాంతంగా గడిచిపోయింది కాలం. బొంబాయిలోని రద్దీ జీవితాన్నుంచి ఈ మార్పు అతనికెంతో సౌఖ్యాన్నిస్తోంది....

స్మిత కాటేజిలోంచి వచ్చి రెస్టారెంట్‌లో లిమ్కా తీసుకుంది. అక్కడ్నుంచి బయల్దేరి పరిసరాల్ని తిలకిస్తూ ఏవేవో ఆలోచిస్తూ కాటేజి ప్రాంతాన్ని దాటేసింది.

సూర్యుడప్పుడే అస్తమిస్తున్నాడు....

త్వరగా బ్రిడ్జి చేరుకుని నీటితలంపైపడి మెరిసే సూర్య కిరణాల్నీ, సూర్యుడు బ్యాక్‌గ్రౌండ్‌గా పక్షుల విన్యాసాల్నీ సాధ్యమైనన్ని కోణాల్లో తన మినీ ఆటోమాటిక్ కెమెరాలో పట్టుకోవాలని ఆమె సంకల్పం.

అలా నడుస్తూ ఆమె పూర్తి నిర్మానుష్యంగా వున్న ఇసుక ప్రాంతానికొచ్చేసింది.

ఆ ప్రాంతాల యాత్రికులెవరూ లేరు. అంతా ఎప్పుడో తిరుగు ప్రయాణాలు కట్టేశారు.

స్మిత అడుగులు వేస్తూ కొంతదూరంలో ఒక కారుని చూసి ఆగిపోయింది.

అక్కడ ఇద్దరు వ్యక్తులు నిలబడి వున్నారు. ఆమె వైపే చూస్తున్నారు. వాళ్ళ పోకడ ఆమెకెందుకో గాభరా పుట్టించింది. గిర్రున చుట్టూ చూసింది. ఇంకెవరూ లేరు. ఆమె గబగబా వెళ్ళిపోవాలనుకుంది— కానీ అలా జరగలేదు.

ఆగంతకులిద్దరూ మెరుపులా ఆమెవైపు దూసుకొచ్చారు. ఆమె నోరు తెరచి అరిచేంతలో ఆమెని లేపుకొని కారువైపు పరుగుతీశారు.

ఆమె గింజుకుంటూ తెలివిలోకొచ్చి, "ఓహ్ డాడీ!" అని కేకపెట్టింది.

"షటప్!" అన్నాడు వినోద్, నోరు నొక్కుతూ.

6

ఇన్స్‌పెక్టర్ శివనేశన్, కమీషనర్‌కు ఇలా వివరించాడు.

"సర్, ఇందులో సందేహంలేదు. ఆమె కిడ్నాప్ చేయబడింది. అక్కడ ఇసుకలో ఏర్పడ్డ టైర్ ప్రింట్లూ,

అడుగుజాడల్నిబట్టి అర్థమవుతోంది....అక్కడ మూడు జతల అడుగుజాడలున్నాయి, సర్. కిడ్నాపర్స్ ఇద్దరు. అక్కడ దొరికిన కెమెరా ఆమెదేగానీ దానిమీద ఆమె వేలముద్రలే వున్నాయి. సిగరెట్ బట్స్‌వంటి ఇతర ఆధారాలేవీ లేవు, సర్. టైరు ప్రింట్స్‌ని కాస్టింగ్ తీయదల్చుకున్నాం. అది కారును నిర్ధారించడానికి పనికి రావచ్చు. కానీ మిస్టర్ వర్మ ఇప్పుడు మన జోక్యాన్ని వ్యతిరేకిస్తున్నాడు, సర్."

"ఎందుకు?"

"కుమార్తె వివాహముందట ఇంకో రెండుమాసాల్లో. ఇప్పుడీ సంఘటన పాక్కితే తమకు కీడే జరుగుతుందన్నాడు. మనల్నీ, ప్రెస్‌నీ దూరంగా వుండమంటున్నాడు, సర్."

"అయితే కిడ్నాపర్స్ కోరితే డబ్బివ్వడానికి సిద్ధంగా వున్నాడా?"

"అవును సర్, అదీ రహస్యంగా జరగాలంటున్నాడు."

"మిస్టర్ నేశన్, అది చట్ట విరుద్ధం."

"సర్ —"

"వెళ్ళండి, ఆ కాటేజి మేనేజర్‌తో మాట్లాడండి. స్విచ్‌బోర్డు దగ్గర వేచివుండండి. కిడ్నాపర్స్‌నుంచి వర్మకు ఫోనొస్తే వాళ్ళ ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్ ఏమిటో తెలుసుకోండి. వాటినిబట్టి ఫాలో అవండి. యూ మస్ట్ ట్రాక్ దెమ్ డౌన్!"

"యస్, సర్!" శివనేశన్ శాల్యూట్ చేసి వేగంగా నిష్క్రమించాడు.

7

"అన్నయ్యా! మన పంట పండింది!"

"అప్పుడే కాదు, తమ్ముడూ! ఇంకా కొంత జరగాలి-"

"మరి త్వరగా కానివ్వన్నయ్యా! నాకు గుబులుగా వుంది?"

అన్నదమ్ములిద్దరు బంజారా హిల్స్‌లోని తమ బంగళాలో కూర్చుని తాగుతూ మాట్లాడుకుంటున్నారు. వర్మ కూతుర్ని వినోద్ వాళ్ళు తెచ్చాక ఆమెని హాయత్ నగర్ అద్దె ఇంట్లో వుంచి అక్కడ వాళ్ళిద్దర్ని కాపలా పెట్టారు ఈ రాత్రికి. తామిద్దరు బంగళాకు తిరిగొచ్చేశారు— విశ్రాంతికి.

కమలేశ్వర్ తన గ్లాసులోని ద్రవాన్నంతా తాగేసి తూలుతూ లేచాడు. ఫోన్ దగ్గరకి వెళ్ళి ఒక నెంబర్ తిప్పాడు. అవతలనుంచి రెస్పాన్స్ రాగానే, కర్చీఫ్ అడ్డంపెట్టి గొంతు కూడా మార్చి, కాటేజి నెంబర్ ఎనిమిదిలో వర్మకు కనెక్టు చేయమని కోరాడు.

మరుక్షణం వర్మ లైనులోకొచ్చాడు.

"హలో, నేను కేవల్ నాథ్ వర్మని."

కమలేశ్వర్ వికటాట్టహాసం చేశాడు. "తెలుసు, తెలుసు మిత్రమా!"

"ఎవరు....ఎవరది?" వర్మ అన్నాడు గాభరాగా.

కమలేశ్వర్ మళ్ళీ నవ్వాడు. అది చూసి పరమేశ్వర్ కూడా లేచి అతన్ని చేరుకున్నాడు.

"మిష్టర్ వర్మ, కూతురు కావాలా నీకు?"

"కావాలి! కావాలి! ఎక్కడుంది నా బేబీ?"

"చెప్పినట్టు చెయ్యి! ఉన్నచోటే వుంది. రేపు రాత్రి సరిగ్గా తొమ్మిదిన్నరకు వెనక్కి చూడకుండా నడు

నుండాలి నీ మనిషి, టాంక్ బండ్ మీద, అయిదు లక్షలతో. వింటున్నావా? వాడి ఎడమ చేతిలో బ్రీఫ్ కేసుండాలి. మా మనిషి వాడ్ని గుర్తించడానికి కుడి కాలు కుంటుతూ నడవాలి. మా మనిషి వచ్చి నీ మనిషితో టాంక్ బండ్ పొడవెంత అనడుగుతాడు. తెలివి తేటలతో పని లేకుండా పది మైళ్ళు అనాలి. అర్థమైందా కోడ్ వర్డు?

"జాగ్రత్త, పోలీసులొద్దు. ట్రిక్కులొద్దు, నీతి నిజాయితీలతో మనమీ వస్తుమార్పిడి చేసుకుందాం. ఆ తర్వాత గంటలోగా నీ ముద్దుల అమ్మడు సాలార్ జంగ్ ముందుంటుంది, దిక్కులు చూస్తూ. నీ మనిషి వెళ్ళి కలెక్టు చేసుకోవచ్చు. ఓ..కే?"

"ఓ.కే....ఓ.కే....అలాగే!"

"గుడ్! అయిదు లక్షలు, రేపు రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకు!"

కమలేశ్వర్ మరో వికటాట్టహాసం చేసి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"అన్నయ్యా, మన పంట పండుతుంది!"

"మనం అజేయులం తమ్ముడూ!"

వాళ్ళిద్దరు తిరిగి తాగడానికి ఉద్యమించారు.

పిక్నిక్ కాటేజెస్ స్విచ్ బోర్డు దగ్గర ఇన్స్పెక్టర్ శివ నేశన్, తృప్తిగా తలపంకించి, ఇయర్ ఫోన్స్ తీసి, ఆపరేటర్ కు థాంక్స్ చెప్పాడు.

8

వినోద్ ఆ గది తలుపు తెరచి లోపలికెళ్ళాడు.

లాంతరు గుడ్డి వెలుగులో ఓ మూలగా మంచంపై అస్పష్టంగా కన్పించిందామె ఆకారం. గదిలో అలికిడికి ఆమె చటుక్కున లేచి కూర్చుంది. వినోద్ లాంతరు వత్తి

పెంచి ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాడు. కానీ ఆమె ముఖంలో భయం, కోపం, అసహ్యం, కసి ఎప్పటిలాగే వున్నాయి.

ఆమె ప్రక్కన స్టూలుమీద ఆహారపదార్థాలంతా అలాగే వున్నాయి.

వచ్చినప్పట్నుంచీ ఆమె తినటానికి ఏదీ ముట్టుకోలేదు. వినోద్ చాలా ప్రయత్నించాడు. బ్రతిమాలాడు, ఆమె వినలేదు. విడిచిపెట్టమని అప్పుడు చాలా గొడవ చేసింది.

కానీ కమలేశ్వర్ రివాల్వర్ చూపెట్టడంతో భయంతో బిగుసుకుపోయింది. అతను రివాల్వర్ గురిపెట్టి అరిస్తే కాల్చేస్తానన్నాడు. ఆమెను కట్టి పడవేయమని వినోద్‌ని ఆజ్ఞాపించాడు. కానీ వినోద్ ఆమె అల్లరి చేయకుండా చూస్తానని హామీ యిచ్చాడు.

అన్నదమ్ము లిద్దరు వెళ్ళిపోయాక వినోద్ ఆమెతో ఎంతో మృదువుగా మాట్లాడాడు. కానీ ఆమె అన్నం అసలు ముట్టుకోలేదు.

ఇప్పుడు వినోద్‌ని చూసి ఆమె మళ్ళీ రెచ్చిపోయింది.

"ఎందుకొచ్చావు మళ్ళీ? వెళ్ళిపో నా ముందునుంచి!"

వినోద్ నవ్వి నేలపై చతికిలబడ్డాడు, "ఏమీ తినకుండా ఎలా వుంటావు, స్మిత?"

"ఎలాగో వుంటాను! మీ దుర్మార్గుల చేతిలో మంచి నీళ్ళుకూడా ముట్టను!" ఆమె వెర్రి ఆవేశంతో స్టూలుమీద ప్లేటుని తలుపుకేసి గిరవాటేసింది.

ఆ చప్పుడికి వెంకట్ పరుగెత్తుకొచ్చి చూశాడు. ప్లేట్ ముక్కలైంది. పదార్థాలు చెల్లాచెదురయ్యాయి.

"తప్పు స్మిత, అన్నం అలా పారేయకూడదు."

"ఓహ్, గెటవుట్! నన్నెందుకు విసిగిస్తున్నావు?

ఏమిటిదంతా? నన్నెందుకు తెచ్చారో చెప్పవేమిటీ! నేనిక్కడ ఎందుకుండాలి!"

"మీ డాడీ నిన్నిక్కడ వుంచమన్నారు."

"అబద్ధం, కోర్స్మాయి! మీరంతా దుర్మార్గులు! డాడీ నుంచి నన్ను వేరుచేశారు! డాడీనేంచేశారో చెప్ప వేమిటీ!"

"ఆయన క్షేమంగా వున్నాడు. చెప్పినట్టు నడచు కుంటే నువ్వూ వుంటావు. రేపు రాత్రి నువ్వు డాడీని చేరుకుంటావు."

"నన్ను వెళ్ళిపోనీయ్! నన్ను పట్టుకోకు!"

వినోద్ వూహించనంత వేగంగా లేచి ఆమె తలుపు వైపు ఉరికింది. వెంకట్ అడ్డుకోబోయాడు, చెంప పగి లింది. పక్కకు తప్పుకున్నాడు.

వినోద్ తేరుకొని తలుపు దగ్గరకి దూకాడు. అప్పటికే ఆమె అవతల గదిలో వుంది. తరిమి వెనుకనుంచి జడలు పట్టుకున్నాడు. లాక్కొచ్చి మంచంమీదకు తోసి చీవాట్లుపెట్టాడు. కోపంపట్టలేక చేయిచేసుకోబోయాడు. ఎంతో ఓర్పు తెచ్చుకొని ఆమెను శాంతపర్చాడు. మంచి మాటలతో ఆమె వెర్రి ప్రయత్నాలు మాన్పించాడు. ఆమె నిశ్శబ్దంగా రోదిస్తూ పక్కకు ఒత్తిగిలి పడుకుంది.

వెంకట్ చెంప నిమురుకుంటూ చూస్తున్నాడామెను. ఆడచెయ్యి రుచి అదే మొదటిసారి అతనికి. వినోద్ నిట్టూర్చి అక్కడ్నుంచి కదిలి వెనక్కు తిరిగాడు— అంతే.

కొయ్యబారిపోయాడు. వెన్ను జలదరించింది.

వెంకట్ కూడా వెనక్కు తిరిగి అలాగే అయ్యాడు.

ఆ మనిషి వాళ్ళిద్దర్నీ చూస్తున్నాడు ఉత్సుకతతో.

అతనికి నలభై ఏళ్ళుంటాయి, లావుగా బలంగా వున్నాడు. పంచ కట్టుకున్నాడు.

అతనికి వీళ్ళ వాలకం ఏమీ అర్థంగాక, "క్షమించండి, బాబూ! తలుపు తెరచివుంది .... వచ్చేశాను" అన్నాడు తడబడుతూ.

వీళ్ళిద్దరు తేరుకొని ముఖాలు చూసుకున్నారు.

"ఎవర్నువ్వు?" గద్దించాడు వినోద్.

"నేనీ వెనుకే వుంటున్నాను బాబూ.... అవతల శనగ పొలం మాదే. ఇందాకట్నుంచీ ఈ ఇంట్లో అరుపులు విన్పిస్తోంటే ఏమిటో చూద్దామని వచ్చాను....క్షమించండి."

"అలాగా....!" అన్నాడు వినోద్ ఓరకంటచూస్తూ, అతని కళ్ళు విచిత్రంగా మెరిశాయి ఒక్కసారి. "అరుపులు విన్పించాయా నీకు? బహుశ పిలుపు అయి వుంటుంది పైనుంచి....పద, అలా పోదాం బైటికి.... ఇంకెవరున్నారు నీతో పాటు?"

9

జోసఫ్ మర్నాడుదయం విమానంలో దిగి, తిన్నగా ఏర్‌పోర్టునుంచి వర్మ కాటేజికి టాక్సీలో చేరుకున్నాడు. వర్మకు అతను నమ్మినబంటు. అతనికి ఫోన్ చేసి బొంబాయి నుంచి పిలిపించాడు.

వర్మ అతన్ని రిసీవ్ చేసుకుని పరిస్థితిని వివరించాడు ఉద్రేకంగా. జోసఫ్ అందించిన బ్రీఫ్ కేసులో డబ్బు సరిచూసుకుని, కిడ్నాపర్స్ సూచనలు చెప్పాడు. జోసఫ్ అంతా శ్రద్ధగా విని తలపంకించాడు.

"బాస్, ఇందులో పోలీసులు లేరుగా?"

"లేరు. మళ్ళీ వాళ్ళు నా దగ్గరకి రాలేదు."

"బాస్, నేను స్వయంగా హేండిల్ చేస్తాను దీన్ని. మీరీ డబ్బును వదులుకుంటారా?"

"అం టే? ఏమిటి నువ్వనేది, జోసఫ్? బేబి కావాలి నాకు! ఎంత డబ్బయినా వదులుకుంటాను! నాకు బేబి కావాలి?"

జోసఫ్ తలూపాడు. "బేబి మీ కెంతో నాకూ అంతే, బాస్, చిన్నప్పట్నుంచీ ఈ చేతులతో పెంచాను. కానీ మీరీ డబ్బును పోగొట్టుకోరు. ఈ డబ్బు మీరు అక్రమంగా సంపాదించింది కాదు. ఇది న్యాయంగా మీ కష్టార్జితం, బాస్, ఇందులో ప్రతి పైసా ప్రభుత్వానికి లెక్క చూపిస్తారు. మీరు చట్టబద్ధంగా గడించింది. ఇలా దొంగలపాలువ్వడానికి్కాదు, బాస్, దొంగల్ని చట్టానికి పట్టివ్వాలి. లేదా మన చేతికి చిక్కించుకోవాలి. మీకిక నిర్భయంగా వుండండి, బాస్. అంతా నేను చూసుకుంటాను."

"జోసఫ్, నువ్వేం చేయబోతున్నావు? బేబికి ప్రమాదం...."

జోసఫ్ నిట్టూర్చాడు. "ఓ. కే, బాస్ చెప్తాను. చెప్పకపోతే మీరీపనిని చెయ్యనివ్వరు. బేబి కేవిపత్తు వాటిల్లదు. నిక్షేపంగా తిరిగొస్తుంది—రాత్రి డబ్బిచ్చి నాకు బదులు మరొకడ్ని పంపుతాను, బాస్, ఓ వంద పారేస్తే ఎవరైనా వస్తారు....ఆటో డ్రైవరో, హోటల్ సర్వరో, ఎవరో ఒకరు.

"వాడికి సూచనలిచ్చి బ్రీఫ్ కేసుతో పంపుతాను. వాడికి కొంత దూరంలో నేను నడుస్తాను. కిడ్నాపర్ వాడ్ని గుర్తుపట్టి వస్తాడు. బ్రీఫ్ కేసు తీసుకున్నాక వాణ్ని నేను వెంబడిస్తాను. వాడు నన్ను గుర్తుపట్టడు.

మన మనిషిని సాలార్‌జంగ్‌కు వెళ్ళి బేబిని రిసీవ్ చేసుకుని ఫలానాచోట నా కోసం ఎదురుచూడమంటాను.

"ఈలోపు నేను కిడ్నాపర్‌ని ఫాలో చేసి వాళ్ళ కొంపెక్కడో తెలుసుకుంటాను. అంతే, ఆ తర్వాత అదును చూసి అక్కడ వూడిపడి మన డబ్బెత్తుకొచ్చేస్తాను బాస్!"

వర్మకు ఇంకా నమ్మకం కుదరలేదు.

10

అన్నదమ్ములిద్దరు కారు దిగి వినోద్‌ని విష్ చేశారు.

"హలో, ఎలా వుంది పంజరంలో చిలుక?" అన్నాడు కమలేశ్వర్!

"కులాసా. మీ ఆరోగ్యమెలా వుంది?" వినోద్ అడిగాడు నవ్వుతూ.

"దానికేమైంది? నీరసంగా కన్పిస్తున్నానా?"

"లేదు, బాగానే వున్నారు. మేం ఎగ్జిబిషన్ ఏర్పాటు చేశాం. అది మీరు తట్టుకోగలరో లేదోనని ఆరోగ్యం వాకబు చేశాను."

"ఎగ్జిబిషనా....?"

"ఇలా రండి.... గుండె చిక్కబట్టుకోండి...."

వినోద్ వెనుక వసారా గదిలోకి తీసుకెళ్ళి చూపించాడు.

వాళ్ళిద్దరు అదిరిపోయారు, నేలమీద నిర్జీవాకారాన్ని చూసి.

"ఛీ! ఏమిటిది! ఎవరితను?" కమలేశ్వర్ అరిచాడు వెనక్కి వచ్చేస్తూ.

"రైతు సోదరుడు!" వినోద్ అన్నాడు నవ్వుతూ, "ఈ వెనుక పొలం అతనిదేనట. పాపం, రాత్రి

ఇక్కడేం జరుగుతోందో చూద్దామని వచ్చాడు...."

"చంపేశావా?"

"గొంతుపిసికి. మొండిప్రాణం. చేతులు నొప్పెట్టాయి. ఇద్దరు కావల్సి వచ్చింది."

"నన్ను బాగా రక్కేశాడు!" వెంకట్ షర్టు విప్పి, ఛాతీమీద రక్కులు చూపాడు.

"అన్నయ్యా, ఇది హత్య! హంతకులు ఈ కంపు వాళ్ళు!"

"పిరికీ, నోర్మయ్, మిస్టర్ కమలేశ్వర్, ఈ చుట్టు పక్కల దూరంగా ఇళ్ళున్నాయి. దురదృష్టవశాత్తు ఇక్కడ అరుపులు ఇతను విని వచ్చాడు. ఇక్కడకొచ్చినట్లు ఎవరికీ తెలీదు. గుడిసెలో ఒక్కడే వుంటున్నాడు. ఇతని పీక ఎంత ప్రమాదమో మీకు తెలుసు. అందుకే నొక్కేశాం...."

కమలేశ్వర్ చెమటలు తుడుచుకోసాగాడు. "ఇప్పుడు శవాన్నేం చేస్తారు?"

"అదింకా ఆలోచించలేదు, మీకు చూపిద్దామని ఇలా వుంచాం. రాత్రికి ఏదేనా చేద్దాం. డోంట్ బాదర్. అంతా మేం చూసుకుంటాం. అయితే మా రేటు ఇప్పుడు మరో అయిదు పెరిగింది—"

"ఏమిటీ!"

"ఏమీ లేదు. సినిమా హీరోలంతా ఉత్తుత్తి సాహసాలు చేస్తూనే రేటు పెంచేస్తున్నారు. మేం నిజమైన సాహసం చేశాం. న్యాయం మీరే ఆలోచించండి. నేనీపని చెయ్యకపోతే మీ రెక్కడుండేవాళ్లు ఈసరికి?"

"సరే, సరే. ఈ రాత్రికి మేం డబ్బు కలెక్టు చేసుకో బోతున్నాం."

"ఐ విష్ యూ గుడ్ లక్."

"మాకు వెంకట్ కావాలి, డబ్బు తేవడానికి."

"అతనెందుకు? మీరే ఎందుకు తెచ్చుకో కూడదు?"

"మేం వాళ్ళకంట పడకూడదు."

"అయితే నేను వెళ్తాను."

"నువ్వు—నువ్విక్కడ చిలకను చూసుకోవాలికదా! అది నీ మాటే వింటుంది కొంతైనా. అదీగాక ఇక్కడ శవం....నువ్వొద్దు, వెంకట్ ని పంపు."

వినోద్ అంగీకరించాడు. "ఓ.కే. అయితే డబ్బు తెచ్చే పద్ధతి ఏమిటి?"

"అది వెళ్ళేటప్పుడు వెంకట్ కు చెప్తాం."

అన్నదమ్ములిద్దరు అక్కడ్నుంచి గబగబా కదిలారు. పరమేశ్వర్ కు గదిలో స్మిత వుందా లేదా అని అనుమానం వచ్చింది. అతను ఆ తలుపుమీద కొట్టి, "చిలకా, క్షేమమేనా?" అన్నాడు.

"నీ నాలుక చీరేస్తాను దరిద్రుడా!" అరిచింది స్మిత.

వినోద్, వెంటనే పగలబడి నవ్వాడు, పరమేశ్వర్ ముఖం చూసి.

11

రాత్రి సరిగ్గా తొమ్మిదిగంటల ఇరవై అయిదు నిమిషాలకి జోసఫ్ టాంక్ బండ్ మీద నడవసాగాడు. కుడివైపు ఫుట్ పాత్ మీద నడుస్తూ ఎడమవైపు తన మనిషిని గమనించసాగాడు. ఆ మనిషి — వంద రూపాయలకి ఒప్పుకొని వచ్చిన ఆటో డ్రైవర్—సరిగ్గా జోసఫ్ సూచనల్ని పాటించసాగాడు.

జోసఫ్ అతనితో సమానంగా నడుస్తూ అతనిపైనే దృష్టిని కేంద్రీకరించాడు.

అప్పుడు—సరిగ్గా తొమ్మిదిగంటల ముప్పైరెండు నిమిషాలకి — ఎక్కడనుంచి వచ్చాడో ఒక ఆగంతకుడు అకస్మాత్తుగా వచ్చి ఆ మనిషిని ఢీకొట్టి పారిపోయాడు. బ్రీఫ్ కేసు మాయమైంది. ఆ విసురుకు తూలి వెల్లకిలా పడిపోయాడు డ్రైవర్.

బ్రీఫ్ కేసుతో ఆగంతకుడు వేగంగా పరుగు తీస్తున్నాడు.

రెప్పపాటు కాలంలో జరిగిపోయిన ఆ సంఘటనని జోసఫ్ చేష్టలుడిగిపోయి చూశాడు. తేరుకొని ఆగంతకుని వెంట ఉరకాడు అరుస్తూ—

అరుపులకి జనం కంగారుపడ్డారు.

ఆగంతకుడు వేగం మరింత పెంచాడు. ఆ వేగంలో, అప్పటి కంగారులో, లిబర్టీవైపునుంచి మలుపు తిరుగుతోన్న బస్సుని చూడలేదు. డ్రైవరూ వాడిని చూడలేదు. ఇద్దరి ఏమరుపాటుతో అనర్థం జరిగిపోయింది. ఇటు జోసఫ్‌కి చిక్కకుండా, అటు పారిపోకుండా వాడు బస్సుకింద పడ్డాడు. పెద్ద శబ్దం! గట్టి కేక! సడన్ బ్రేకు!

ముక్కలై దూరంగాపడ్డ బ్రీఫ్ కేసు! రోడ్డంతా వెద జల్లబడ్డ నోట్లు! జోసఫ్‌కి మతిపోయింది—

ఎక్కడికక్కడ ట్రాఫిక్ నిల్చిపోయింది. ప్రమాద స్థలానికి ఉరికేవాళ్ళు కొందరైతే, నోట్లు ఏరుకోవడానికి కొందరు! చూస్తూండగానే ఒక్కటంటే ఒక్క నోటు కూడా మిగలకుండా డబ్బంతా అదృశ్యమైంది. ఎవరికి అందింది వాళ్ళు పట్టుకుపోయారు రాబందుల్లా. శవం మాత్రం మిగిలింది బస్సుకింద రబ్బరు బంతిలా.

అప్పుడుగానీ తేరుకోలేదు, ఆ దృశ్యాన్ని కళ్ళారా చూస్తూన్న ఇన్స్పెక్టర్ శివనేశన్. అతడా చాటు ప్రదేశంనుంచి జవాన్లతో విజిల్ వూదుతూ పరుగెత్తి వచ్చేసరికి, జోసఫ్ కూడా తేరుకొని పిచ్చిగా జుట్టు పీక్కున్నాడు. అతనికి నోరు తెరచి గట్టిగా ఏడ్వాలని పించింది. అక్కడ్నుంచి పరుగుతీశాడు వెర్రిగా సమీపంలోని రెస్టారెంట్లోకి.

కాటేజికి ఫోన్ చేసి, రెస్పాన్స్ రాగానే, "బాస్! కొంప మునిగింది!" అన్నాడు చెమటలు కక్కుతూ.

"జోసఫ్! ఏం జరిగింది?" వర్మ అరుపు.

జోసఫ్ చెప్పాడు గబగబా. చెప్పి బాస్ మాటల కోసం ఎదురుచూశాడు. అవిలేవు. బాస్ని పిల్చాడు. పలకలేదు.

"బాస్ .... బాస్ .... బాస్ ....!!!"

కానీ అవతలనించి ఎంతకీ సమాధానంలేదు.

12

మర్నాడుదయం కమీషనర్కు స్వయంగా రిపోర్టు చేయసాగాడు ఇన్స్పెక్టర్ శివనేశన్.

"సర్, వర్మ కూతురు కిడ్నాపింగ్ కేసులో కొన్ని ముఖ్యమైన అంశాలు వెల్లడయ్యాయి. రాత్రి టాంక్ బండ్ ఆక్సిడెంట్లో చచ్చిపోయినతన్ని గుర్తించాం సర్. తల బాగా చితికిపోయింది. అతని ముఖం ఆనవాలు పట్టకుండాపోయింది.

అయితే వేలిముద్రలు ఉపయోగపడ్డాయి, సర్. అతన్ని గుర్తించాం. అతని పేరు వెంకట్, సర్. పిక్ పాకెట్. అనేకమార్లు జైలుకెళ్ళాడు. అతని పూర్తి చరిత్ర మన ఫైల్లో వుంది. రాత్రి అతనే నేరానికి

పాల్పడి చావు తెచ్చుకున్నాడు. కిడ్నాపర్స్‌కి డబ్బు పెట్టుకెళ్ళిన జోసఫ్ మనిషిని షూట్ చేసి పారిపోయాడు సర్. ఆ తొందరలో ఎదురుగా వస్తున్న బస్సుని తప్పించుకోలేకపోయాడు, దానికింద పడి చచ్చిపోయాడు.

"ఈ అనుకోని సంఘటనతో కిడ్నాప్ బిజినెస్ అప్‌సెట్టయింది, సర్. అతడా డబ్బునే కొట్టేయాలను కోవడం దురదృష్టం. ఇది జేబు దొంగలకి కనువిప్పు ...

"సర్, అతని శవంమీద కొన్ని వస్తువులు దొరికాయి. దువ్వెన, కర్చీఫ్, కొంత చిల్లర డబ్బూ, బాల్ పాయింట్ పెన్నూ, ఒక నోట్ బుక్ ....

"ఆ నోట్ బుక్‌లో పనికొచ్చే సమాచారముంది, సర్. అందులో రోజూ లారీ ఖర్చులు, రావలసిన బాకీలూ, కొన్ని ఫోన్ నెంబర్లూ....ఆ ఫోన్ నెంబర్లు మనకు ఉపయోగపడలేదు, సర్. అదే నోట్ బుక్‌లో ఓ చివర ఒక నెంబర్ రాసి వుంది. అది కారు నెంబర్, సర్. రిజిస్ట్రేషన్ ఈ జోన్‌దే. ఆ కారు ట్రేస్ చేశాం, సర్. అది గ్రీన్ అంబాసిడర్, సరిగ్గా తది—"

"అదెవరిది ఇన్స్‌పెక్టర్?"

"ఆరేళ్ళక్రితం మీకు కమలేశ్వర్ అండ్ పరమేశ్వర్ అనే సోదరులు గుర్తున్నారా సర్, బొంబాయిలో ఒక ఫేమస్ ఫ్రాడ్ కేసులో?"

"గుర్తున్నారు, ప్రొసీడ్."

"ఆ కారు వారిదే, సర్. ఇటీవలే కొన్నారు. వాళ్ళిక్కడే వుంటున్నట్టు దీన్నిబట్టి తెలుస్తోంది. బొంబాయిలో వాళ్ళు అయిదేళ్ళు జైలుశిక్ష అనుభవించాక విడుదలై ఎక్కడికి పోయారో ఎవరికీ తెలీదు, సర్. వాళ్ళు జైటికొచ్చి ఆర్నెల్లవుతోంది....ఇప్పు

డిక్కడే వున్నట్లు అర్థమవుతోంది.

"బొంబాయిలో వాళ్ళు అన్ని రకాల బ్రోకరేజిలు చేపట్టేవారు. పెద్ద పెద్ద పరిశ్రమలకు ఎగుమతి దిగుమతి లైసెన్సులనుంచీ చిన్న చిన్న మోటారుబళ్ళకి రూట్ పర్మిట్లవరకూ. అక్కడ కేవల్ నాథ్ వర్మ అనే కెమికల్ కంపెనీ యజమాని దగ్గర్నుంచి ఎక్స్‌పోర్టు లైసెన్సు నిమిత్తం మూడున్నర లక్షలు తీసుకున్నారు, సర్ ఢిల్లీలో అయ్యే ఖర్చులూ, పెట్టే లంచాలూ అని చెప్పి. అంతే సర్, ఆ డబ్బుతో వాళ్ళు మరిక కన్పించలేదు. ఆ డబ్బు అపహరించి అదృశ్యమయ్యారు.

"వర్మ పోలీసు రిపోర్టివ్వగా గాలించి నెలరోజుల తర్వాత సింగపూర్‌లోని ఒక పోష్ హోటల్‌లో అరెస్టు చేశారు, సర్. ఆ తర్వాత వాళ్ళు నేరాన్ని ఒప్పుకొని శిక్షకు సిద్ధపడ్డారు కానీ, ఆ డబ్బునేం చేశారో చెప్పలేదు. శిక్ష పూర్తయ్యాక విడుదలై యెక్కడికి కెళ్ళారో ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. ఆ డబ్బుని సింగపూర్‌లో దాచివుంటే అక్కడికే వెళ్ళిపోవాలి. కానీ ఇక్కడ-ఈ హైదరాబాదులో ఏం చేస్తున్నట్లు, సర్?"

"మీరు చెప్పే ఆ కెమికల్ కంపెనీ కేవల్ వర్మ, ఇప్పుడీ కిడ్నాప్ కేసులో కేవల్ వర్మ ఒక్కరేనా?"

"అది జోసఫ్ చెప్పడంలేదు, సర్."

"జోసఫ్ ఎందుకు—వర్మనే అడక్కపోయారా?"

"అయాం సారీ, సర్. వర్మ ఇక లేడు."

"వర్మ ఇక లేడా? ఇన్స్‌పెక్టర్, మీ ఉద్దేశ్యం?"

"అనర్థం జరిగింది, సర్. రాత్రి టాంక్‌బండ్ సంఘటన జోసఫ్ తన బాస్‌కు తెలియజేసి పొరపాటు చేశాడు. అతడు హృద్రోగియని ఆ క్షణంలో విస్మరించాడు, సర్.

ఆ వార్త విని వర్మ షాక్ తిన్నాడు, మరిక కోలుకో లేదు."

"ఈజిట్....? హౌ బాడ్!"

"ఇప్పుడు జోసఫ్ బాధపడుతున్నాడు, సర్. కూతురు కిడ్నాప్ చేయబడిందన్న దుర్వార్తని వర్మ యెలాగో తట్టుకోగల్గాడు. కానీ ఇప్పుడు ఆమెను రక్షించుకొనే ప్రయత్నంలో అంతే డబ్బునీ పోగొట్టుకోవడంతో ఇక.. అనూహ్యంగా ఏర్పడ్డ ఆ అగమ్యగోచర స్థితిలో అవకాశాలు వ్యగ్యంగాతోస్తే, అతని బలహీన హృదయంపై అవెలాంటి ప్రభావాన్ని చూపుతాయి, సర్!

కానీ జోసఫ్ నోరు విప్పడంలేదు. మన సందేహాన్ని తీర్చడంలేదు. అలా శూన్యంలోకి చూస్తూ కూర్చున్నాడంతే. నాకు మాత్రం ఆ కెమికల్ కంపెనీ వర్మ ఇతడే నన్పిస్తోంది, సర్. అందుకో బలమైన ఆధారం దొరికింది. కాలేజి రిజిష్టరులో అతని పేరూ ఊరూ తప్ప మరే వివరాలు లేవు. కానీ, జోసఫ్ దగ్గర నేను కనులేశ్వర్, పరమేశ్వర్ల పేర్లు ప్రస్తావించినప్పుడు అతని ముఖంలో మార్పు వచ్చింది....కళ్ళు అదోలా మెరిశాయి. పళ్ళు అప్రయత్నంగా నూరాడు. ఆవేశం, సర్. పాత కక్ష."

"దట్స్ కరెక్ట్, ఇన్స్పెక్టర్ పాత కక్ష."

"వాళ్ళెవరో జోసఫ్‌కి తెలుసు, సర్. తన బాస్‌ని ఫ్రాడ్ చేశారు. ఇప్పుడు కూతుర్ని కిడ్నాప్ చేశారని అనుమానించాడు. అతని కక్ష మరింత పెరిగింది. అయితే మనకే వివరాలు చెప్పి సహకరించడంలేదు. అతని ఉద్దేశాలు వేరే వున్నట్లున్నాయి. తన బాస్ చావుని రహస్యంగా వుంచమంటున్నాడు. కిడ్నాపర్స్‌నుంచి మళ్ళీ ఫోన్ రావచ్చు డబ్బుకోసం. అలా వస్తే మనకు

తెలియజేస్తానన్నాడు. అంతే! అతను అందించే సహకారం—కిడ్నాపర్స్‌నుంచి ఫోనొస్తే బాస్ గొంతుని అనుకరించి మాట్లాడతాడట."

"వెరీ వెల్. అయితే ఈ వెంకట్ సంగతేమిటి? ఆ బ్రదర్స్ కారు నెంబర్ ఇతడి జేబులోకి ఎలా వచ్చింది?"

"వాళ్ళు అతన్ని వాడుకున్నట్లు అనుమానం, సర్."

"అంటే అతను పిక్‌పాకెట్ కాదన్న మాట అప్పుడు?"

"అవును, సర్."

"మరెందుకలా పురికాడు డీకొట్టి డబ్బుతో—?"

"బహుశ—"

"చెప్పండి, ఇన్స్‌పెక్టర్."

"అయాం సారీ, సార్, ఇందులో మా పొరపాటు కూడా ఉండొచ్చు. మా వల్లే అది అవ్ సెటయి ఉండొచ్చు.... పార్డన్ మీ, సర్."

కమీషనర్ అర్థమైందన్నట్లు తలూపాడు, "వెల్.... విచారించకండి, మిస్టర్ సేశన్. జరుగవలసింది జరిగిపోయింది. ఇప్పుడు జరుగబోయేది ఆలోచించండి. ఇప్పుడు వర్మ కూతురుకు అపాయం హెచ్చినట్లు అనిపించడం లేదా మీకు? ముందా బ్రదర్స్‌మీద అనుమానం పూర్తిగా రూఢి చేసుకోండి!"

13

వినోద్ నిర్ఘాంతపోయి చూశాడు వాళ్ళని! "ఏమన్నారూ, వెంకట్ చచ్చిపోయాడా!"

"అవును, వినోద్" కమలేశ్వర్ గొణిగాడు అస్పష్టంగా. అతని తమ్ముడు భయం భయంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు దూరంగా. "నేనిలా జరుగుతుందనుకోలేదు!

డబ్బంతా పోయింది, వాడూ పోయాడు!"

"ఎలా, ఎలా జరిగిందిది?" వినోద్ కేక పెట్టాడు ఆవేశంగా. అతని పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. కళ్ళు యెర్రగా మండుతున్నాయి. "ఈ సంగతి రాత్రే ఎందుకు చెప్పలేదు? మీరిక్కడికి వెంటనే యెందుకు రాలేదు?"

"అయాం సారీ, వినోద్" కమలేశ్వర్ వినోద్ చెయ్యి పట్టుకున్నాడు, "ఇది వెంటనే నీకెలా చెప్పాలో తోచలేదు. వర్మ డబుల్ క్రాస్ చేశాడు. అతని మనిషితో పాటు పోలీసుల్ని పంపాడు. వెంకట్ వాళ్ళని చూసి బెదిరిపోయాడు. బ్రీఫ్ కేసు లాక్కొని పరుగెత్తాడు— ముందు వెనుకా ఆలోచించకుండా. ఆ కంగారులో అప్పుడే అటు మళ్ళుతోన్న బస్సుని చూడలేదు వాడు— దాని కిందికి వచ్చేశాడు! ఓహ్, చాలా ఘోరం, వినోద్. తల పచ్చడయ్యిందక్కడే! బ్రీఫ్ కేసు ముక్కలై దూరంగా పడింది! డబ్బంతా జనం పాలయింది! అయిదు లక్షలు! తలచుకుంటేనే... ఓహ్, నువ్వే వూహించుకో వినోద్!"

వినోద్ రాయిలా వుండిపోయాడు కొన్ని క్షణాలు...

"మీరబద్ధం చెబుతున్నారు. ఆ డబ్బు తీసుకొని మీరే చంపేశారు!"

"కాదు! నువ్వెళ్ళి వాకబు చేసుకోవచ్చు, ఆ సంఘటన!"

"నో, వాడలా చెయ్యడు! పోలీసుల్ని చూసి వాడు బెదిరిపోయాడా! వాడంత తెలివితక్కువపని చేస్తాడా! అక్కడ పోలీసుల్ని చూసివుంటే వర్మ మనిషిని కలిసే వాడు కాదు! వెనక్కివచ్చి ట్రాప్ మీకు చెప్పేవాడు! నో, అలా జరుగలేదు! వాడు పోలీసుల్ని చూసి పరు

గతలేదు—"

"మరేం చూసి పరుగెత్తాడలా కైకొట్టి? పిక్‌పాకెట్ నైపుణ్యం చూపాలనుకున్నాడా? వాడికి నేనేం చెప్పాను? కోడ్ వర్డుతో తనని ఐడెంటిఫై చేసుకొని రహస్యంగా తెమ్మన్నాను బ్రీఫ్ కేసు!"

"నేను నమ్మను. వెంకట్ అలా చెయ్యడు. మీరే వాణ్ని చంపేశారు!"

"నీకు పిచ్చిపట్టింది! వెళ్ళి కనుక్కో — ఏం జరిగిందో?"

"తెలుసుకుంటాను. ఇందులో మీరేదైనా ట్రిక్ చేసినట్లు తెలిస్తే పీకపిసికి చంపేస్తాను!"

"నీకు నిజంగా పిచ్చెక్కింది! ట్రిక్ దేనికి—అయిదు లక్షలు పోగొట్టుకోడానికా!"

వినోద్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఒక్క క్షణం వాళ్ళని తదేకంగా చూశాడు. ఉన్నట్టుండి ఫకాలున నవ్వాడు. పగలబడి నవ్వసాగాడు....

"పడ్డారు బొక్కలో! కుదిరింది మీ రోగం!"

అన్నదమ్ములు కలవరపడ్డారు.

"ఏమిటి నువ్వనేది? ఏం జరిగింది?"

వినోద్ ఇంకా నవ్వసాగాడు. "వెంకట్! ఎంతపని చేశావు! ఈ దీనుల్ని ఇలా ఇరికించి పోతావా! వీళ్ళ గతేం కానిప్పుడు!"

"అన్నయ్యా, ఆ నవ్వాపమను?"

"బాస్టర్డు, ఏమిటి వాగుతున్నావ్?"

వినోద్ వాళ్ళని వెటకారంగా చూశాడు. "మీ ఆపరేషన్ గోవిందా! వందన సమర్పణ చేయండిక! మీకు గుర్తుందా—మొన్న రాత్రి దారికాచి మిమ్మల్ని

దోచుకున్నప్పుడు మీ కారు నెంబరు వ్రాసుకున్నాం—ఆ తర్వాత నా ఇంటికి వచ్చి నువ్వు గర్వంగా చెప్పావు? అదిగో, ఆ నెంబరు వెంకట్ నోట్ బుక్‌లో వుంది. అది వాడి జేబులో వుంది. అంటే ఇప్పుడు పోలీసుల చేతిలో పడింది! వూహించుకోండిక!

"ఆ నెంబర్‌తో వాళ్ళు మీ కారుని ట్రేస్ చేశారంటే—ఒక పిక్‌పాకెట్ వెంకట్‌తో మీకు కనెక్షన్ ఏమిటా అని మీ కొంపకొస్తారు-మిమ్మల్ని ఇంటరాగేట్ చేయడానికి! అప్పుడు మీరేదో బొంకి తప్పించుకో జూస్తారు. కానీ వాళ్ళు మీ కారు టైర్ ప్రింట్స్‌ని తీసుకున్నారంటే—అవి మేం కిడ్నాప్ చేసిన స్థలంలో ప్రింట్స్‌తో సరిపోయాయంటే — ఓహ్, చూసుకోండప్పుడు! పద్దారు బొక్కలో!"

అన్నదమ్ములిద్దరు కొయ్యబారిపోయారు. చెమటలు కారుతున్నాయి.

"మనం ఇంటికెళ్లొద్దన్నయ్యా!"

కమలేశ్వర్ తేరుకొని వినోద్ భుజం తట్టాడు. "అవును, నేనది ఆలోచించలేదు. మేమిప్పుడు ఇంటి కెళ్ళం. ఇక్కడే వుండిపోతాం. ఈ ఇల్లు ఎవరికీ తెలీదు—"

వినోద్ వినోదంగా చూశాడు. "ఎందుకు భయపడతారు? మీ కారు నెవరో దొంగిలించారని చెప్పలేరా? మీ స్టేటస్, డబ్బూ చూసి మీరు తప్పుడు పనులు చేస్తారని వాళ్ళు అనుమానిస్తారనుకోను."

"మేం వాళ్ళకంట పడమంతే!"

"ఓహ్, మీ గట్స్‌ని ఇప్పుడే తెలుసుకోగల్గుతున్నాను. ఇంత పిరికివాళ్ళయితే అడ్వెంచర్ కెలా పూను

కున్నారు మహానుభావులూ! ఇప్పుడేమిటి కార్యక్రమం? ఇహ జరగబోయేది ఆ పైన వెంకటే చూస్తాడను కుంటాను——"

"వినోద్, మమ్మల్ని నమ్ము. వాడు మా పొరపాటు వల్ల చావలేదు. తన చావుకి తనే బాధ్యుడు. అనుకోని యాక్సిడెంట్. అసలు వర్మ పోలీసుల్ని పంపడం పెద్ద తప్పు. అతన్ని హెచ్చరించాం కూడా. లెక్క చెయ్యలేదు. ఇప్పుడు మేము రెట్టింపు డిమాండ్ చేస్తున్నాం! పది లక్షలు! వింటున్నావా? అప్పుడుగానీ ఆ కూతుర్ని వదిలిపెట్టం! మాకిప్పుడు ప ది ల క్ష లు కావాలి!"

వినోద్ లేచాడు. "సరే, అలాగే, మీకేం కావాలో చూసుకోండి. నేను పోతున్నాను."

"యెక్కడికి?" కమలేశ్వర్ అతన్ని ఆపాడు.

"సిటీలోకి! ఇక్కడ విసుగుపుడుతోంది. తిని దిక్కులు చూస్తూ కూర్చోడమేనా నా పని? ఘంత్! పిచ్చెక్కుతోంది. ఏ చుక్కో వాళ్ళనో రిలాక్సై అవకపోతే నేను మనిషిని కాలేను. రాత్రికి తిరిగివస్తాను. అప్పటికి బాగా ఆలోచించి స్మితను వదిలేసి మనం క్షేమంగా గుడ్ బై చెప్పుకోవాలో, లేక మరో డిగ్రీ పెరిగిన మీ డబ్బు పైత్యంతో నాశనమైపోతారో నిర్ణయించుకోండి!" వినోద్ కదిలాడు.

"ఆగు, వినోద్!" కమలేశ్వర్ అడ్డువెళ్ళాడు, "నువ్వు అర్థంచేసుకో! ఇంత కష్టపడి చేతికొచ్చే ఫలాన్ని వదులు కుంటామా! తప్పు మనదికాదు, వాళ్ళదే! మనం పరిహారం కోరుతున్నాం. అత్యాశ కాదు!"

వినోద్ వాళ్ళని సాలోచనగా చూశాడు.

"వినోద్, ఇప్పుడు మనం జాబ్ మానుకునే ప్రశ్న లేదు. పూర్తి చేసితీరాలి. ఫలితం సాధించాలి. ఆ పది లక్షల్లో నీకు లక్ష ఇస్తాం, ఆలోచించు."

వినోద్ ఆసక్తిగా చూశాడు "లక్షా?"

"అవును, లక్ష! ఆలోచించు, ఎన్నాళ్ళు కష్టపడితే వస్తాయవి?"

వినోద్ ఆలోచించి అన్నాడు. "రెండు కావాలి?"

"యూ .... మితిమీరుతున్నావు."

"మనిషికి చేతులు రెండు. కుడిచెయ్యి తీసుకుంటే ఎడమచెయ్యి వూరుకోదు. రెండు చేతులా సంపాయించడ మంటారు దీన్నే."

కమలేశ్వర్ అసహనంగా చూశాడు. "నిన్నిప్పుడు సాధించే ఓపిక లేదు—అలాగే ఏడువ్!"

"ఈసారి డబ్బెవరు కలెక్టు చేస్తారు?"

"నువ్వే!"

"అప్పుడు నాకు రెండు లక్షలూ, మళ్ళీ మరో ట్రాప్‌లో ఇరికించకుండా ఆ ఫోటో నెగటివ్‌లూ నాకిచ్చేస్తాగా?"

"ఇచ్చేస్తాం. విను, నువ్విప్పుడు బైటకెళ్తున్నావ్—వర్మకు ఫోన్ చేస్తావా? మేం వెళ్ళడం మంచిదికాదు. ఏమంటావు?"

"ఏమని?"

"డబ్బుకోసం—రెట్టింపు డిమాండ్ చెయ్యి! బాగా తిట్టు! కూతురు బ్రతకాలనుందా లేదా వాడికి? వుంటే పోలీసుల్ని వెళ్ళగొట్టమను! వాళ్ళమూలాన మనమనిషెలా చచ్చాడో చెప్పు! అందుకు పరిహారంగా ఇంకో అయిదు లక్షలు డిమాండ్ చెయ్యి! మొత్తం పది! రేపు రాత్రి

వరకు గడువు పెట్టు! రేపు సాయంత్రం మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాం. డబ్బు రెడీ అయితే ఎలా అందివ్వాలో అప్పుడు తెలియజేస్తాం. గట్టి వార్నింగ్ ఇవ్వు! తెలివిమీరి మళ్ళీ ట్రిక్కులుచేస్తే ఈసారి కూతురు కనికరం లేకుండా సఫా! అర్థమవుతోందా నే చెప్పేది....”

14

వినోద్ చెప్పిందంతా ఆ మధ్యాహ్నం పన్నెండుం న్నరకు జోసఫ్ ఫోన్‌లో విని, పోలీసులకు తెలియ జేశాడు. ఫోన్‌లో అతను బాస్ గొంతు అనుకరించి చక్కగా మాట్లాడాడు. అవతల కిడ్నాపర్‌కి ఏ అను మానమూ రాలేదు.

బాస్ మరణం నిజంగా వాళ్ళకు తెలీదు. కిడ్నాపర్ ఆదేశాలన్నీ ‘ఒప్పుకొని’ తు.చ. తప్పకుండా అలాగే చేస్తానన్నాడు.

ఆ తర్వాత పోలీసులకు ఆ ఫోన్ కాల్ వివరాలన్నీ ఫోన్ చేసి తెలియచేశాక, కాటేజికి తాళంవేసి, చకచకా నడిచి టాక్సీస్టాండువైపు సాగిపోయాడు....

ఇన్స్పెక్టర్ నేశన్‌కు కిడ్నాపర్ కాల్‌తో కొన్ని సందేహాలుతీరి, జోసఫ్‌ని అభినందించి, ఆఫీసులోంచి బయటపడి, వేగంగా కొన్ని స్థలాలు తిరిగి తృప్తికరమైన సమాచారాన్ని సేకరించి, ఆ మధ్యాహ్నం మూడున్నర గంటలకు కమిషనర్ ఎదుట హాజరయ్యాడు.

“సర్, నిన్న ఆక్సిడెంట్‌లో చచ్చిన మనిషి తమ వాడేనని కిడ్నాపర్ ఫోన్‌లో ఒప్పుకోవడాన్నిబట్టి వెంకట్ గురించి మన సందేహాలు తీరిపోయాయి. అతను ఒక లేబు దొంగగా ఆ డబ్బుని కాజేయబోలేదు, కిడ్నాపర్స్‌లో ఒకడుగా వచ్చాడు. కానీ అక్కడ మా

వునికి ఎలాగో పసిగట్టి బెదిరిపోయాడు. ఫలితంగా అతని చావు.

"సర్, ఈ కిడ్నాపింగ్‌లో అతని సహచరులు ఆ అన్నదమ్ములని కూడా ఇప్పుడు ధృవపడుతోంది.... నేను వాళ్ళ నివాసానికి వెళ్ళాను. కానీ తాళంవేసి వుంది. అక్కడ నిఘా పెట్టించాను. అక్కడ వాళ్ళ కారు టైర్ ప్రింట్స్ సేకరించాను, సర్. అవి కిడ్నాపింగ్ స్పాట్‌లో మనకు దొరికిన ప్రింట్స్‌తో సరిపోతున్నాయి...."

"వెరీ వెల్."

"కానీ జోసఫ్ ఇప్పటికీ నోరు విప్పడంలేదు. ఆ అన్నదమ్ములెవరో తెలియదంటున్నాడు. దాస్తున్నాడు, సర్. ఏదో ఉద్దేశ్యముంది. ఆ ఫోన్ కాల్‌లో గొంతు కూడా ఎవరిదో తెలియదంటున్నాడు. అయితే ఆ ఫోన్ కాల్ గురించి చెప్పి సహకరించాడు.

"మన అంచనా తప్పకుంటే కిడ్నాపర్స్‌ని ఈ రోజు పట్టుకోగలం, సర్. వాళ్ళింట్లోలేరు. ఆమెను వేరేచోట బంధించి వుంటారు. జైలునుంచి వచ్చి వాళ్ళి సిటీలో ఎందుకు సిరపడారో అర్ధంగావడంలేదు. ఏదో కారణాన దేశం వదిలి వెళ్ళలేకపోయుంటారు. ఆ మూడున్నర లక్షలూ ఖర్చుపెట్టి ఇక్కడ కారూ ఇల్లూ తీసుకొని వుంటారు. ఇక్కడ వాళ్ళ కార్యకలాపాలేమిటో ఇంకా వెలుగులోకి రాలేదు, సర్. ఇరుగుపొరుగువాళ్ళు ఏమీ చెప్పలేకపోతున్నారు....

"వాళ్ళు తలదాచుకొంటున్న స్థలం ఎక్కడో తెలుసుకునే ప్రయత్నంలో వున్నాం, సర్, ఒంటి గంటకు ఒక రిపోర్టు అందింది సర్, హాయత్‌నగర్

స్టేషన్ నుంచి—"

"ఏమని?"

"మిస్సింగ్ పర్సన్ కేసు, సర్. ఆ ప్రాంతాలవుండే అగ్గిరవ్వ సోములు అనే అతను కన్పించడంలేదు నిన్నట్నుంచీ. నిన్న మధ్యాహ్నం కొడుకు రిపోర్టిచ్చాడు. వాళ్ళకు అక్కడ శనగపొలముంది. మొన్న సాయంత్రం తండ్రి పొలానికెళ్ళి రాత్రి అక్కడే వుండిపోయాడు. కానీ మర్నాడు మధ్యాహ్నం వరకూ రాకపోవడం చూసి కొడుకు వెళ్ళాడట. తండ్రి కన్పించలేదు. గుడిసె ముందు ఇద్దరు కూలీలు కూర్చుని వున్నారట, ఉదయం నుంచీ అతనికోసం ఎదురుచూస్తూ.

"తండ్రి అదృశ్యం అనుమానాస్పదంగా తోచిందట. అక్కడ ట్రాన్సిస్టర్ ఆన్‌లో వుందట. లాంతరు వత్తి కాలిపోయిందట, టాంక్‌లో కిరోసిన్ లేదు. పక్క వేసింది, కానీ నలగలేదు. దీన్నిబట్టి అతను రాత్రినుంచి లేడని అర్థమైందట. అంతే, నిన్నంతా అతను తిరిగి రాలేదు—"

"వెల్?"

"ఇవాళ పన్నెండు గంటలకు అక్కడే పొలంలోని బావిలో తేలిందట సర్, అతని శవం. మొన్న రాత్రి దేనికో అటువెళ్ళి పొరపాటున అందులోకి పడిపోయాడనుకున్నారు. అమావాస్య రాత్రి, సర్. తండ్రికి ఈత రాదని కొడుకు అంటున్నాడు.

"కానీ డాక్టర్ వేరుగా అంటున్నాడు, సర్. అతను బావిలోపడి చావలేదట. ప్రాణంపోయాక పడ్డాడని—పారవేయబడ్డాడని డాక్టర్ నిశ్చితాభిప్రాయం. గొంతు పిసకబడిందట. కాని మెడమీద వేలిముద్రలులేవు. నీటిలో

చెదిరిపోయాయి. చావు మున్న రాత్రి జరిగివుండవచ్చునట....అయితే సర్, హతుని చేతిగోళ్ళలో చర్మపు పోగులు ఇరుక్కొని వున్నాయట—"

"చర్మపు పోగులా?"

"అవును, సర్. అవి తీసి భద్రపరిచారు. లాబ్ కి పంపుతున్నారు. ఆ పోగులు ఛాతీ ప్రాంతంలోనివని అంటున్నారు....హంతకుడి ఛాతీ. హంతకునితో పెనుగులాటలో హతుడు గాయపర్చి వుంటాడట .... సర్, ఇక్కడ మరో విషయం గమనార్హం. నిన్న ఆక్సిడెంట్ లో చచ్చిన వెంకట్ ఛాతీమీద రక్కులున్నాయి...."

"ఈజిట్?"

"అవును, సర్. అతని ఛాతీ మీద ఏడు రక్కులున్నాయి. అతని షర్టుపై గుండీ ఒకటి తెగిపోయింది. అతని రంగు నలుపు. ఆ చర్మపు పోగులు కూడా నలుపే. ఈ రెండు కేసులకీ సంబంధముందనిపిస్తోంది, సర్. వెంకట్ కిడ్నాపర్స్ మనిషి. అతని వంటిమీద రక్కులు ఈ హతుని గోళ్ళలో చర్మపు పోగుల్నిబట్టి చూస్తే ఈ హత్యకు కిడ్నాపర్స్ కారణమనిపిస్తోంది....అంటే సర్, ఇది కిడ్నాపర్స్ ఉనికిని హతుని నివాస ప్రాంతాల్లో సూచిస్తోంది."

"మోటివ్, ఇన్స్పెక్టర్?"

"హతుడు తన సమీప పరిసరాల్లో కొత్త వ్యక్తుల సందడిని గమనించి కుతూహలంతో వెళ్ళి వుంటాడు. చూడకూడనివి చూసివుంటాడు. హంతకులు అతని నోరిలా నొక్కేశారు. వెంకట్ చేసి వుంటాడు సర్, ఈ పని."

"దటీజ్ రైట్. కిడ్నాపర్స్ నెలవు ఆ ప్రాంతం

లోనే వుంటుంది. ఇది మీకు పరీక్షా సమయం. వర్మ పోయాడు. ఇప్పుడా కూతుర్ని కాపాడగలరా క్షేమంగా? ఆ బాధ్యత మీకే వదుల్తున్నాను. ఆమెని సురక్షితంగా తీసుకురావాలి. మరి కొందర్ని తీసుకోండి- ఇన్స్‌పెక్టర్ రాజు, మోహన్‌రావ్‌లను, చీకటిపడ్డాక యాక్షన్‌లోకి దిగండి. ఈ లోపు ఆ ఇంటిని అతి రహస్యంగా ఆరా తియ్యండి. అప్పుడు .... చాలా గుట్టుగా, గట్టి బందోబస్తుతో వెళ్ళి దాడిచెయ్యండి. ఇట్ మస్ట్ బి ఎ వెల్ టైమ్డ్ సర్ప్రైజ్ ఎటాక్!”

* * *

రాత్రి యెనిమిది గంటలకు జోసఫ్ హెడ్‌క్వార్టర్స్ నుంచి బయల్దేరిన పోలీసు వాహనాల్ని అతి నేర్పుగా ఆటోలో వెంబడించసాగాడు. అతని కళ్ళు తీక్షణంగా వున్నాయి.

ఉదయంనించీ పోలీసు చర్యల్ని అతను శ్రద్ధగా గమనిస్తూ వచ్చాడు. తన ప్రయోజనాల మేరకు వాళ్ళకు సహకరించాడు. వాళ్ళు ఫలితాన్ని సాధించారు, కానీ ఆ ఫలితంతో ప్రయోజనం పొందేదెవరు? అతని పెదవులపై విషపు నవ్వు విరిసింది....

కాటేజినుంచి వస్తూ అతను అక్కడ సర్వీస్ బాయ్‌కీ వాచ్‌మన్‌కీ ఇది లంచం అని ధైర్యంగా చెప్పి భారీ మొత్తంలో డబ్బు ముట్టజెప్పాడు. ఎవరైనా వచ్చి ప్రశ్నించడం జరిగితే, తను రాత్రంతా కాటేజిలోనే వున్నట్లు చెప్పాలి.

ఇప్పుడతను ఆటోలో వెంటాడుతున్నాడు పోలీసుల్ని.

అతని నోట్లో సిగరెట్ వెలుగుతోంది, ప్యాంటు కుడి జేబులో అతని ప్రియమైన రివాల్వర్. సైలెన్సర్

అమర్చబడి.... అందులో రెండే రెండు గుళ్ళతో. అతని గురిమీద అంత నమ్మకం!

15

రాత్రి యెనిమిది గంటలకు తిరిగివచ్చాడు వినోద్. అతని మనసంతా చిరాకుగా, యెలాగో వుంది. ఉన్నారుమని ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టి, లాంతరు గుడ్డి వెలుగులో కమలేశ్వర్‌ని చూశాడు. అతడెందుకో కలవరంగా చూస్తున్నాడు.

వినోద్ నవ్వి, "ఎలావుంది మీ పంజరంలో చిలుక?" అన్నాడు.

కమలేశ్వర్ తేరుకున్నాడు. కాని అతని కంగారు పోలేదు.

"నువ్వు—నువ్వు ఇప్పుడెందుకొచ్చావ్?" గద్దించాడతను.

"అంటే?" వినోద్ అన్నాడు అర్థంగాక.

"ఎప్పుడో అర్థరాత్రికొస్తావనుకున్నాను...."

వినోద్ ఫకాలున నవ్వాడు, "ఓహ్, అనుకున్నట్లే జరగాలనుందా? ఇవ్వాళ పిచ్చుకలన్నీ తెగ బిజీగా వున్నాయి. నా స్వీట్ గర్ల్ మోహిని మరో పెద్ద పార్టీ తగిలి వెళ్ళిపోయింది. నా జేబులో లాగి తంతే వంద కూడా లేవు. మీ డబ్బు వస్తేనే రంభయినా దిగివచ్చేది. ఈ రోజు మంచిదికాదని తిరిగొచ్చేశాను."

"యూ ఆరే అగ్లీ బాస్టర్డ్!"

"కాదు, నా పుట్టుక మంచిదే. పెరిగి చెడ్డాను. మీరింకా చెడగొడ్తున్నారు" వినోద్ అన్నాడు అతన్ని ఇంకా పరీక్షగా చూస్తూ, "కానీ మీరెందుకంత కంగారుగా వున్నారు? ఏం జరిగింది? శవంగాని బైట

పడిందా? దాన్ని వాడి బావిలో నే పడేశాను—"

కమలేశ్వర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు, "శవం బైటపడిందా? ఏమో నాకు తెలియదు! మేం ఇల్లు కదలేదు!"

నవ్వాడు వినోద్. "మీ కెంత భయం! శవం ఎప్పుడైనా బయటపడవచ్చు. నాకేం తెలుసు? మన ఆపరేషన్ నిన్న రాత్రే ముగుస్తుందనుకున్నాను. రెండు రాత్రులు ఉండిపోవలసి వచ్చిందిప్పుడు. శవం ఎప్పుడైనా పైకి తేలవచ్చు. రేపు సాయంత్రంలోగా తేలిందా...."

"తేలకుండా చెయ్, వెళ్ళు ఇప్పుడే!" కమలేశ్వర్ అతని చెయ్యిపట్టి లాగాడు.

వినోద్ విడిపించుకుని చట్టూ చూశాడు. అతనివైపు తిరిగి అన్నాడు, "జోక్ కరేడి?"

కమలేశ్వర్ బెదిరిపోయాడు, "వెళ్ళు త్వరగా!" అరిచాడతను.

వినోద్ కళ్ళు స్మిత గదితలుపు మీద పడ్డాయి.

దానికి తాళంలేదు. గొళ్ళెం కూడా పెట్టబడిలేదు.

వినోద్ విసురుగా వెళ్ళి తలుపు నెట్టాడు. కిర్రున తెరచుకుంది.

కమలేశ్వర్ విభ్రాంతితో బొమ్మలా వుండిపోయాడు.

వినోద్ గదిలో అడుగుపెట్టి కొయ్యబారిపోయాడు—

అక్కడ పరమేశ్వర్ మంచంమీదికి వంగి గబగబా కట్లు విప్పుతున్నాడు.

గదిలో అలికిడికి అతను హడలిపోయి అక్కడ్నుంచి దూకి బైటికి పరుగుతీశాడు. అతని మెడలో వ్రేలాడుతోన్న కెమెరా వచ్చి వినోద్ రొమ్ముకి తగిలింది. వినోద్ తేరుకొని గాభరాగా ముందుకు సాగాడు.

స్మిత మంచంమీద వెల్లికిలా పడివుంది. ఆమె కాళ్ళు

చేతులు కట్టివేసివున్నాయి. నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి వున్నాయి. ఆమె ఒంటిమీద బట్టల్లేవు.

ఆమె కళ్ళల్లో అంతులేని భయాందోళనలు వ్యక్త మవుతున్నాయి.

వినోద్ చటుక్కున నేలమీద బట్టలు ఆమెమీదకు విసిరి, కట్లు విప్పేసి నోట్లో గుడ్డలు తీసేశాడు.

ఆమె ఒక్క ఉదుటున లేచి అతన్ని చుట్టుకు పోయింది.

"ఓహ్! వినోద్!"

వినోద్ విడిపించుకుంటూ అన్నాడు, "భయపడకు!"

"నన్ను విడిచిపెట్టకు!" అర్చిందామె.

"నేనెక్కడికి పోను, బట్టలేసుకో!" అన్నాడతను, ఆమెను విడిపించుకొని తలుపు కేసి నడుస్తూ. అతని ముఖంలో కర్కశత్వం ఆవరించుకుంది. కళ్ళు నిప్పులు కురిపిస్తున్నాయి. అతడి శరీరంలో నరాలన్నీ ఉద్రేకంతో బిగుసుకొంటున్నాయి.

అలా బయటకొచ్చి అతను తక్కున ఆగిపోయాడు.

అక్కడ కమలేశ్వర్ నిలబడి వున్నాడు, చేతిలో రివాల్వర్ గురిపెట్టి.

కొంచెం దూరంలో పరమేశ్వర్ వున్నాడు, భయం భయంగా చూస్తూ.

వినోద్ తేరుకొని అడుగు ముందుకేశాడు.

"కదలకు నువ్వు—కాల్చేస్తాను లేకపోతే!" హెచ్చరించాడు కమలేశ్వర్.

వినోద్ ఆగి తీక్షణంగా చూశాడు. మరో అడుగు ముందుకేశాడు.

"కదలకు, వినోద్, కాల్చేస్తాను" అరిచాడు కమ

లేశ్వర్ మళ్ళీ.

వినోద్ మరొక్క అడుగు ముందుకేశాడు.

"వినోద్, నిన్నే!" కమలేశ్వర్ కేకపెట్టాడు, అతని చేతిలో రివాల్వర్ వణుకుతోంది. "కదలవద్దంటున్నాను! ఈ రివాల్వర్‌ని పేల్చే అవసరం కల్పించకు! రక్తపాత మంటే భయం నాకు. నన్ను హంతకుడ్ని చెయ్యకు. ఆగిపో, వినోద్! ఈ రివాల్వర్‌ని రక్షణకే వుంచు కున్నాను, అఘాయిత్యాలకు ఉపయోగించలేదు!"

వినోద్ ఆగిపోయి అతన్ని ఆపాదమస్తకమూ వింతగా చూశాడు. అతని చూపులు, వాలకం అన్నదమ్ములిద్దర్నీ అదరగొట్టాయి. పరమేశ్వర్ కెమెరా భద్రంగా పట్టుకుని నిల్చున్నాడు. అతని కాళ్ళు వణుకుతున్నాయి.

"వినోద్, నెమ్మదిపడు!" కమలేశ్వర్ అన్నాడు గొంతుపెగల్చుకొని. అతని చేతిలో రివాల్వర్ ఇంకా నిలవడంలేదు, "నువ్వలా చూడకు! మనం మిత్రులం— నా మాట నమ్ము. ఆమెకు ఏ హానీ చేయలేదు. చెయ్యమని నీకు మాటిచ్చాం, అవునా? ఆమె నే అడుగు. ఆమెను ఏమీ చేయలేదు. ఫో....ఫోటోలు మాత్రమే తీశాం. దీనికే నువ్వంత ఉద్రేకపడనవసరంలేదు, శాంతించు. మనం మిత్రులం. ఈ సమయంలో పోట్లాడుకుంటే మనకే నష్టం! మనం లక్షలు గడించబోతున్నాం, అవునా? నీకెంత కావాలి, అయిదు లక్షలా....?"

వినోద్ అలాగే చూస్తున్నాడు తీక్షణంగా.

"వినోద్, వర్మ మమల్ని జైలుకు పంపాడు. ఆ గుండె మంటతో ఈ కిడ్నాప్ చేశాం. అతని కార్యకలాపాల్ని మేం జాగ్రత్తగా గమనించాం. అతనిక్కడికొస్తున్నట్లు తెలిసి ఈ పథకం వేసుకున్నాం. అతని కూతురు పెళ్ళి

నిశ్చయమైంది. రెండు నెలలో జరుగబోతోంది. ...

"ఈ కూతుర్ని ఎత్తుకొచ్చి డబ్బు రాబట్టుకోవడమే గాకుండా, ఆ పెళ్ళి చెడగొట్టి బ్రతికున్నంత కాలం అతనికి దుఃఖాన్ని కల్పించాలనుకున్నాం. అందుకే ఇప్పుడు ఫోటోలు తీశాం. వాటిని మగపెళ్ళివారికి పంపుతాం. బూతు పత్రికలకి అమ్ముతాం. ఆమె కిడ్నాప్ ని బాగా ప్రచారం చేస్తాం. జీవితంలో ఆమెకు పెళ్ళికాదు.

"ఆ దెబ్బతో వర్మ మంచం పడతాడు. అప్పుడు చూడాలి వారి స్థితి! ఆ మంచంలోనే కృంగి కృశించి చచ్చిపోతాడు. మాకదే కావాలి! మాకప్పుడే తృప్తి! అయితే ముందు చేయవల్సింది అతన్నుంచి డబ్బు రాబట్టుకోవడం. సాధ్యమైనంత ఎక్కువగా! నిన్న కొంత రాబట్టుకోవాలనుకున్నాం కానీ—"

అతను హఠాత్తుగా ఆపేసి నాలుక కరచుకున్నాడు. వినోద్ ని బెదురుగా చూశాడు చెమటలు తుడుచుకుంటూ.

వినోద్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఉన్నట్టుండి చలించిపోయాడు.

"యూ బాస్టర్డ్!" అరిచాడతను గట్టిగా, "ఎంత పని చేశారు! ఎంతకు తెగించారు! నిన్న కొంత డబ్బు రాబట్టుకోవాలనుకున్నారా! అంటే ఇవ్వాళ కూడా మరి కొంత రాబట్టుకోవాలనుకున్నారు కదూ? స్మితను నిన్న విడిచిపెట్టే ఉద్దేశ్యం మీకు లేదు! యూ కన్నింగ్ బాస్టర్డ్! నా నేస్తం — వెంకట్ ని అలా చంపారా! వాణ్ని కావాలని వర్మ మనిషికి డాష్ ఇచ్చి డబ్బు లాక్కురమ్మన్నారా! అది చూసి వర్మ నిజంగానే ఎవడో పిక్ పాకెట్ పని అయుంటుందనుకుంటాడనుకుంటున్నారా! అప్పుడు మీరేం ఎరగనట్లు ఈ రోజు

కిడ్నాపర్స్‌గా వెళ్ళి అసలు డబ్బు తెచ్చుకోవాలను కున్నారా!

"కానీ వెంకట్ అనుకోకుండా అక్సిడెంట్‌లో చావ డంతో పోలీసుల్ని చూసి పారిపోయాడని కట్టుకథతో నమ్మిస్తున్నారా! ఆ బ్లేమ్ వర్మమీదకు తోసి ఇప్పుడు రెట్టింపు డబ్బు డిమాండ్ చేస్తున్నారా! మీరు మనుషులు కారు, వెధవల్లారా! నా నేస్తాన్ని పొట్టన బెట్టు కున్నారు! మీ పగ — డబ్బు యావతో వాడి ప్రాణాలు తీశారు!"

"వినోద్ ప్లీజ్, ఆవేశపడకు....ఆ పొరపాటు ఒప్పు కొంటున్నాను. మేం అనుకొన్నదొకటైతే జరిగింది...."

"ఓహ్, మీ నిజరూపాపం ఇప్పుడే తెలుస్తోంది! చీటర్స్! ఫ్రాడ్స్! కిల్లర్స్! బైల్ బర్డ్స్! నన్ను మించిన క్రిమినల్స్! మీ కిరాతకుల కోసం ఒక హత్య చేశాను! జీవితంలో మొదటిసారి ఒకడ్ని చంపాను ఈ చేతులతో! ఇప్పుడీ చేతులు ఎన్ని పాపాలు చేసినా — ఎందర్ని చంపినా — శిక్ష ఒక్కటే!"

అతను విసురుగా ఒక్క అంగలో వెళ్ళి పరమేశ్వర్ కాలర్ పట్టుకున్నాడు. పరమేశ్వర్ భయపడిపోయి కవ్వుమన్నాడు. వినోద్ తన ఉక్కు పిడికిలితో అతని పొత్తి కడుపు కింద బలంగా కొట్టికొట్టి, కసిగా పీక పిసికి వదిలేశాడు.

కమలేశ్వర్ దిగ్భ్రాంతితో చూస్తున్నాడా దృశ్యాన్ని. అతని తమ్ముడు నేలమీదపడి గిలగిలకొట్టుకొని, కొద్ది క్షణాల్లోనే నిశ్చలంగా వుండిపోయాడు.

"ఈ వెధవ నీచానికి పాల్పడ్డాడు!" అరిచాడు వినోద్, అతని మెడలోని కేమెరాలోంచి ఫిల్మ్‌రోల్‌ని

ఎక్స్‌పోజ్ చేస్తూ, "ఆమెకు పరాభవం చేసి వినోదించాడీ దరిద్రుడు! వీడి కళ్ళు పీకి చితగ్గొట్టేయ్యాలి—దగాకోరు శనిగొట్టు వెధవ!"

ఫిల్మ్ చుట్టనితీసి ఓ మూలకి విసిరికొట్టాడు వినోద్.

కమలేశ్వర్ అలాగే కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాడు తమ్ముడి శవాన్ని—

"అలా చూస్తావేం? కాల్చు నన్ను దమ్ములుంటే!" అరిచాడు వినోద్ చేతులు పైకి విసిరి, "నేనిప్పుడామెను తీసుకెళ్తున్నాను. అడ్డుకో నన్ను దమ్ములుంటే! సవాళ్ళని ముఖాముఖి ఎదుర్కోలేని పిరికి దద్దమ్మలారా, మీకు పగవుంటే ఇలా తీర్చుకుంటారా? తండ్రిమీద పగకు ఏమీ ఎరుగని ఆ అమాయకురాల్ని బలిచేస్తారా? ఛూత్! మీరింత నీచంగా, హేయంగా ఆలోచించే అధములను కోలేదు-వెధవల్లారా! ఆమె మీకేం అపకారం చేసిందని? నేను మీకేమని హెచ్చరించాను? ఆమెకేదైనా హాని చేస్తే మీ అంతు చూస్తానన్నాను. చూశావా ఇప్పుడు నీ బఫూన్ తమ్ముడు ఎలా చచ్చిపడున్నాడో!

"కానీ నిన్ను చంపను, మోసగాడా! నీకు దిక్కు తోచని నక్క స్థితిని కల్పిస్తాను. పోలీసులు వేట కుక్కల్లా పడతారు నీ వెంట! నేను స్మితను తీసుకొని వెళ్ళిపోతున్నాను....ఆమెకు నే చేసిన అపకారం చాలు! నమ్ముతావా ఇప్పుడైనా నా ఫిలాసఫీ—సెంటిమెంట్స్! ఆడవాళ్ళకు హాని చెయ్యకూడదనుకున్నాను-చేశాను మళ్ళీ. చూశావా ఇప్పుడు నా పరిస్థితి! హంతకుణ్నయ్యాను—నా జీవితమే ముగిసిపోయిందిప్పుడు!

"కానీ ఒక మంచి పని చేస్తాను. నువ్వనుకున్నట్లు ఆమె జీవితం నాశనం కాదు, యూ డర్టీ రోగ్! ఆమె పెళ్ళి

జరిగితీరుతుంది! లక్షణంగా జరుగుతుంది. ఆమె కే హానీ జరగలేదని లోకాన్ని నమ్మిస్తాను! ఆమె కిడ్నాప్ని రకరకాలుగా ఊహించుకునే దరిద్రుల బూజు వదల గొడ్తాను! బ్రతికుంటే నువ్వే చూస్తావు — ఆమె పెళ్ళి ఎంత వైభవంగా జరుగుతుందో!"

వినోద్ రివ్వున స్మిత గదిని చేరుకొని తలుపుమీద కొట్టాడు.

"స్మిత, నువ్వొచ్చెయ్!" అరచాడతను.

చటుక్కున తలుపు తీసి ఆమె వచ్చేసింది. వినోద్ ఆమె చెయ్యిపట్టుకొని కమలేశ్వర్ వైపు తిరిగాడు. "కమాన్, కాల్చు నమ్మల్ని దమ్ముంటే! ఆపైన నీ చావు నువ్వే చావు! ఆ చప్పుడికి చుట్టుపక్కల జనంవచ్చి పడతారు. కర్రలతో బాది నిన్ను చావగొడతారు! కాచుకో, దమ్ములుంటే!"

వినోద్ స్మితను తీసుకుని బైటికి దారితీశాడు. తమ్ముడి చావు చూసిన షాక్నుంచి ఇంకా కోలుకోని కమలేశ్వర్, వెళ్ళిపోతున్న వాళ్ళవైపు నిస్సహాయంగా చూస్తూండి పోరాడు. అతని చేతిలో రివాల్వర్ వాలిపోయింది.

బయట అంధాకారంలో అడుగుపెట్టి వాళ్ళిద్దరు గబగబా నడుస్తున్నారు. ఇంకా తొలగని భయంతో స్మిత అతన్ని అంటిపెట్టుకుని అడుగులు వేస్తోంది. వినోద్ ఆమె భుజాన్ని బలంగా పట్టుకుని అభయమిస్తూ దారి చూపిస్తున్నాడు....

చెట్టుమీద జోసఫ్ గురిచూసుకున్నాడు. అతడా చెట్టుమీద పావుగంటనుంచీ ఎదురు చూస్తున్నాడు.

ఇంట్లోంచి ఇప్పుడు బయటకొస్తూన్న ఆకారాల్ని అంత చీకట్లోనూ అతని శక్తివంతమైన కళ్ళు పోల్చు

కున్నాయి. అవి అలా సమీపిస్తూ వుండగా, ఒక ఆకారంపై తన గురిని నిర్దుష్టంగా నిలిపాడు. చాలినంత సమీపంలోకి రాగానే ఆ లక్ష్యంపై అతనికి నమ్మకం కుదిరింది. అప్పుడెంతో ప్రశాంతంగా, తాపీగా, పెద వులపై ఒక తృప్తి పిండిన చిరునగవుతో ట్రిగ్గర్ లాగాడు.

వినోద్ తలపట్టుకుని కూలిపోయాడు. స్మిత కెవ్వున కేక వేసి అతని ప్రక్కన కూర్చుండిపోయింది. అతని నుదుట్లో ఏర్పడిన గుండ్రటి రంధ్రంలోంచి విరజిమ్ము తోన్న రక్తాన్ని చూసి మరో కేక వేసింది. వెర్రిగా కేకలు వేస్తూ అతని తల వొళ్ళోకి తీసుకుంది.

ఆమె కేకలు విన్న పోలీసులు కంగారుపడ్డారు. వంద గజాల దూరంలో చెట్టుచాటున ఇంకా దాడికి సన్నా హాలు చేస్తూన్న వాళ్ళల్లా—ఆ అరుపులు విని అటువైపు పరుగుతీశారు. కొందరు స్మిత దగ్గరికి ఉరకగా, ఇం కొందరు ఇంటివైపు దూసుకుపోయారు ఆయుధాలతో.

చెట్టుమీద జోసఫ్ చటుక్కున రివాల్వర్ వదిలేసి తొడపట్టుకుని కెవ్వుమన్నాడు. బాధతో రక్తం తోడేసి నట్లవగా విలవిల్లాడాడు. తన తొడలోకేదో దిగింది బలంగా! ఆశలేక అతను పట్టు తప్పి అక్కడ్నుంచి కిందపడ్డాడు.

వినోద్ కళ్ళు తేలిపోతున్నాయి.

అతను కళ్ళు బలవంతాన తెరుస్తూ చుట్టూ చేరిన ఆకారాల్ని చూడసాగాడు.

ఇంటివైపు దూసుకెళ్ళిన పోలీసులు తలుపు మూసి ఉండడం గమనించి, ఆయుధాలు ఎక్కుపెట్టి బయటికి రమ్మని హెచ్చరించాను.

జవాబుగా లోపల పెద్ద ప్రేలుడు ధ్వని వినిపిం చింది....

16

ఇన్స్పెక్టర్ శివకేశవన్ రిపోర్టివ్వసాగాడు, మర్నాడుదయం కమీషనర్ కు.

"సర్, ఆపరేషన్ సక్సెసయింది. కానీ మనం ఆశించినట్లుగా కాదు. అక్కడ జరిగిన నాలుగు చావుల్ని నివారించలేకపోయాం. మొన్నటివరకు జరిగిన మూడు చావులు సరేసరి. జోసఫ్ అప్ సెట్ చేశాడు, సర్. మమ్మల్ని వెంటాడి వచ్చాడు. చెట్టుమీద కాచుకుని బైటికొచ్చిన వినోద్ ని కాల్చేశాడు సర్, ఆ చీకట్లో కమలేశ్వర్ గా పొరబడి. ఆ పొరపాటుని తెలుసుకునేలోగా—బాడ్ లక్, సర్—చెట్టుమీద అతనికి పాము కాటేసింది. కిందపడి చచ్చిపోయాడు."

"బ్లడీ ఫూల్!"

"ఆ అన్నదమ్ములతో వినోద్ కేదో బెడిసివుంటుంది, సర్. వినోద్ ఇలాంటి పని చెయ్యడు. ఆడవాళ్ళ జోలికి పోడు. జేబులుకొట్టి బ్రతికేవాడు. జైలుకెళ్ళినప్పుడల్లా తోటి ఖైదీలకూ, జవాన్ లకీ తన సెంటిమెంట్స్ బోధిస్తూండేవాడు ఆడవాళ్ళకి హానిచేస్తే పాపమని. ఈ అన్నదమ్ములు తెలివిగా అతన్ని ట్రాప్ చేశారు, సర్. వాళ్ళ బంగళా సోదాలో మాకో ఫోటో దొరికింది.... ఇది చూడండి, సర్...."

కమీషనర్ ఆ ఫోటో చూసి కళ్ళు విశాలం చేశాడు.

"ఈ ఫోటోతో ట్రాప్ చేసి కిడ్నాప్ కి వాడుకున్నారు. కానీ రాత్రి ఏదో బెడిసింది. ఆ ఇంట్లో పరమేశ్వర్ శవందగ్గర కెమెరా, ఓ మూల ఫిల్మ్ రోల్

పడున్నాయి. వాళ్ళు స్మితకేదో కీడుతలపెట్టి వుంటారు. ఆ కోపంతో వినోద్ అతన్ని చంపేశాడు, పాత్రి కడుపులో గాయపరచి. తమ్ముడి చావుకి చలించి, తమ పథకం ఫ్లాప్ అవడంతో, లొంగుబాటుని భరించలేక కమలేశ్వర్ ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు సర్, తలపై కాల్చుకొని."

"హౌ శాడ్! ఐ పిటీ హిమ్. మరి వర్మ కూతురెలా వుంది?"

"ఆమె చాలా అప్ సెటయింది, సర్. రాత్రి చాలా గొడవపెట్టింది తండ్రిని చూడడంకోసం. రాత్రంతా మన రక్షణలోనే వుంది, సెడేషన్‌లో. ఆమెనిప్పుడే తీసుకు వెళ్తున్నారు సర్ మార్చ్యురీకి, ఆమె తండ్రి కడసారి చూపులకు."

"వెల్, ఇట్ వుడ్ బి ది బాడ్ ఎఫెక్ట్ ఆన్ హర్ మైండ్, ఇన్స్పెక్టర్. ఆమె భవిషత్తు ఎలా వుంటుందిప్పుడు? మాయా లోకంలో మానవ కాంత! ఈ ప్రపంచంలో ఆమె ఒంటరిగా సాగడానికీ, జీవన పోరాటంలో ఎదిరించి నెగ్గడానికీ, ఆమెకు గొప్ప మనో బలాన్నీ గుండె నిబ్బరాన్నీ ఇవ్వాలని నేను భగవంతుణ్ని ప్రార్థిస్తున్నాను, శేశన్ ...." కమీషనర్ అన్నాడు భారంగా నిట్టూరుస్తూ.

ఇన్స్పెక్టర్ శివశేశన్ శాల్యూట్ చేసి నిష్క్రమించాడు అక్కడ్నుంచి.

—:ఐపోయింది:—